Căsătorie divorţ şi recăsătorire

John Coblentz

CUPRINS

Originally published as

What the Bible Says About Marriage, Divorce & Remarriage

© 1992 by Christian Light Publications, Inc. Harrisonburg, Virginia, U.S.A.

Tradusă în limba română de Ionuţ Mareei cu permisiunea

© 2011 Christian Light Publications, Inc. Harrisonburg, Virginia, U.S.A.

Toate drepturile rezervate.

Tehnoredactarea computerizată: Dorcas Miller Coperta: Kristi Yoder

Tipărită în România sub îndrumarea Christian Aici Ministries Berlin, Ohio 44654 U.S.A. Ediţia I Septembrie 2011

ISBN 978 – 1 – 936208 – 31 – 9

INTRODUCERE…2

CĂSĂTORIA

Ce este căsătoria?…5

Care sunt scopurile biblice pentru căsătorie?…9

Cum este subminată căsătoria în cultura din zilele noastre?…13

DIVORŢUL

Oare a permis vreodată Biblia divorţul?…20

Care este atitudinea lui Dumnezeu faţă de divorţ?…21

Dacă Dumnezeu urăşte divorţul, de ce l-a permis?…23

Dumnezeu încă mai permite divorţul?…23

Cum justifică oamenii divorţul, în ziua de azi?…24

Ce înseamnă „clauza de excepţie”?…33

De ce traducerile moderne traduc *porneia* ca fiind „imoralitate”?…37

De ce este păcat să divorţezi?…39

Care ar fi câteva sugestii practice pentru cei care au dificultăţi în căsătorie?…42

Ca un creştin care a experimentat divorţul, cum răspund la respingere?…50

RECĂSĂTORIRE

Ce spune Biblia despre recăsătorirea după divorţ?…54

Nu spune Pavel că dacă un partener necredincios se desparte,

„în împrejurarea aceasta, fratele sau sora nu sunt legaţi" (1 Corinteni 7: 15)?...54

Ar trebui ca o căsătorie adulteră să fie ruptă, sau cuplul poate cere iertare şi apoi să rămână împreună?...56

Este potrivit să ceri divorţ în cadrul unei relaţii nescripturale sau ar trebui să existe o simplă separare?...58

Dar dacă divorţul sau recăsătorirea a avut loc înainte ca o persoană să fie mântuită?...59

Dar dacă celălalt partener a dat divorţ?...62

Dar dacă sunt copii?...64

Dacă o relaţie nescripturală este ruptă şi unul dintre parteneri n-a avut niciodată o căsătorie legitimă, este acea persoană liberă să se căsătorească?...65

Dacă o relaţie de adulter (recăsătorire) este ruptă, ar trebui ca prima căsătorie să fie refăcută?...70

Care ar fi câteva indicaţii practice pentru o persoană care vrea să asculte de Dumnezeu şi să rupă relaţia de adulter?...71

Cum poate ajuta biserica?...76

Ce poate face biserica pentru a zidi cămine puternice şi pentru a ţine piept eroziunii căsătoriei din interiorul ei?...80

CONCLUZIE...84

NOTE DE SFÂRŞIT...85

INTRODUCERE

INTRODUCERE

Imaginează-ţi bucuria Creatorului atunci când i-a făcut pe primul om şi pe prima femeie, şi când i-a învăţat despre căsătorie, dedicare şi familie. Apoi, ia în considerare ce întristare a experimentat El când bărbaţii şi femeile au început să se strice şi să încalce legămintele de căsătorie. Contemplează-L pe Creatorul bărbaţilor şi al femeilor privind la situaţia din lumea actuală – parteneri necredincioşi... căsătorii destrămate... copii răniţi, confuzi, speriaţi şi amărâţi... mentalitatea de a locui cu iubitul/ iubita fără a fi căsătoriţi... mentalitatea de a veni şi a pleca, de a face schimbări.

Acest Creator – Dumnezeu – n-a tăcut în privinţa acestor lucruri. În Cuvântul Său, a lăsat scris clar, principiile după care funcţionează: căsătoria, căminul şi familia.

În încercarea de a face faţă la necazurile în care ne-au aruncat păcatul, egoismul şi imoralitatea, omul a oferit o varietate de soluţii la

problemele căsătoriei – căsătorii de probă, divorţ din vina niciunuia dintre parteneri, centre de consiliere, servicii pentru familie, grupuri de susţinere, etc. Dar cu mici excepţii, aceste „soluţii" ignoră legile şi principiile lui Dumnezeu privitoare la căsătorie, şi încearcă în schimb să facă să funcţioneze mai bine ideile rebele ale omului. Este ca şi cum ai încerca să tratezi un apendice inflamat, cu calmante pentru durere. Soluţiile omului nu tratează rădăcina problemelor, ci de fapt, în multe cazuri contribuie la ele.

Biserica nu este lipsită de oameni cu probleme în căsătorie. Problemele apar fie datorită faptului că membrii Bisericii trăiesc prea aproape de lume, fie datorită oamenilor care vin la Iisus, cu o moştenire din lume. Oricare ar fi cauza, realitatea este că astăzi Biserica trebuie să ştie ce crede despre căsătorie, divorţ şi recăsătorire. Ne confruntăm din ce în ce mai mult cu oameni care au probleme şi dificultăţi în căsătorie.

Din nefericire, Biserica n-a fost unită în mesajul ei către cei cu probleme în căsătorie. Unii oameni religioşi au adoptat soluţiile lumii. Alţii au încercat să adopte o abordare de bun simţ, iar alţii au încercat să stea cu un picior pe Cuvântului lui Dumnezeu şi cu celălalt pe soluţiile omeneşti. Care ESTE abordarea corectă? Unde găsim răspunsurile la aceste probleme?

Această carte porneşte de la câteva premise de bază:

1. Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, ne oferă legile şi principiile după care funcţionează: căsătoria, căminul şi familia. „El a pus o mărturie în Iacov, a dat o lege în Israel şi a poruncit părinţilor noştri să-şi înveţe în ea copiii, ca să fie cunoscută de cei ce vor veni după ei, de copiii care se vor naşte şi care, când se vor face mari, să vorbească despre ea copiilor lor". (Psalmul 78: 5 – 6)

2. Cuvântul lui Dumnezeu, este întotdeauna drept şi noi nu avem dreptul să-L modificăm. „De aceea găsesc drepte toate poruncile Tale, şi urăsc orice cale a minciunii". (Psalmul 119: 128)

3. Familia şi căsătoria vor fi binecuvântate sau blestemate, în funcţie de cum se raportează la principiile lui Dumnezeu. „Neamul oamenilor fără prihană va fi binecuvântat". (Psalmul 112: 2) „Dacă cineva îşi întoarce urechea ca să n-asculte Legea, chiar şi rugăciunea lui este o scârbă". (Proverbe 28: 9)

CĂSĂTORIE, DIVORŢ ŞI RECĂSĂTORIRE

4. Persistenţa în păcat aduce consecinţe grave. „Nu ştiţi că cei

nedrepţi nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu? Nu vă înşelaţi în privinţa aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiţii…" (1 Corinteni 6: 9)

5. Cei care se pocăiesc de păcate, primesc iertarea lui Dumnezeu. „Şi aşa eraţi unii dintre voi! Dar aţi fost spălaţi, aţi fost sfinţiţi, aţi fost socotiţi neprihăniţi, în Numele Domnului Iisus Hristos şi prin Duhul Dumnezeului nostru". (1 Corinteni 6: 11)

În lumina premiselor de mai sus, trebuie să privim sinceri şi smeriţi la Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a găsi răspunsuri la problemele cu care ne confruntăm în ziua de azi, în căsătorie şi în cămine.

CĂSĂTORIA

CE ESTE CĂSĂTORIA?

1. Căsătoria este unirea unui bărbat necăsătorit cu o femeie necăsătorită, pentru a forma un cămin propriu.

De aceea omul va lăsa pe tatăl său şi pe mama sa, şi se va lipi de nevasta sa, şi se vor face un singur trup. Geneza 2: 24 Ci te vei duce în ţară, la rudele mele să iei nevasta fiului meu, Isaac… Au chemat dar pe Rebeca şi i-au zis: «Vrei să te duci cu omul acesta?» «Da, vreau» a răspuns ea… Isaac a dus pe Rebeca în cortul mamei sale, Sara; a luat pe Rebeca, ea a fost nevasta lui, şi el a iubit-o. Geneza 24: 4, 58, 67

Deşi am putea trage alte concluzii din aceste versete din Scriptură, putem să spunem fără să greşim, că unirea dintre un bărbat şi o femeie într-o legătură pe viaţă, reprezintă căsătoria. Bărbatul şi femeia părăsesc casa părinţilor şi formează un cămin propriu.

2. Căsătoria este o relaţie sub formă de legământ, pentru toată viaţa.

Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe braţul tău, căci dragostea este tare ca moartea, şi gelozia este

CĂSĂTORIE, DIVORŢ ŞI RECĂSĂTORIRE CĂSĂTORIA

neînduplecată ca Locuinţa morţilor. Cântarea Cântărilor 8: 6

Măcar că este tovarăşa şi nevasta cu care ai încheiat legământ! Maleahi 2: 14

Căci femeia măritată este legată prin Lege de bărbatul ei câtă vreme trăieşte el; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de legea bărbatului ei. Romani 7: 2

Căsătoria nu este numai unirea unui bărbat cu o femeie, ci este şi un legământ de credincioşie pentru toată viaţa. În dragostea

maritală există o gelozie potrivită; o exclusivitate, care în consecinţă spune: „Dragostea pe care ţi-o dau ţie, nu o voi mai da nimănui altcuiva, şi dragostea pe care tu mi-o dai, trebuie să n-o mai dai la nimeni altcineva".

Am putea observa aici că, în timp ce această exclusivitate este prescrisă în Biblie, ea este de asemenea într-o anumită măsură inerentă dragostei maritale. În dragostea dintre un bărbat şi o femeie, există o credincioşie subînţeleasă, care e foarte evidentă. Este ironic faptul că generaţia actuală, care laudă dragostea fără limite, este îmbibată cu cântece despre dureri, trădări şi dezamăgiri, şi cu transmiterea regulată a ştirilor despre violenţă şi omoruri datorită necredincioşiei „iubiţilor".

În lumina necesităţii legământului în căsătorie, unele variaţiuni cum ar fi căsătoriile de probă sau contractele maritale, care pun limite asupra timpului sau a responsabilităţilor, încalcă învăţătura Bibliei despre căsătorie. Aceste contracte formează o relaţie de cooperare, însă le lipseşte unicitatea angajamentului pe viaţă şi a dedicării, necesare în căsătorie. Prin urmare, din punct de vedere biblic, un contract marital nu va reprezenta o căsătorie adevărată, ci mai degrabă o relaţie ilicită.

3. Căsătoria începe cu un eveniment (o nuntă) care marchează pentru cuplu şi pentru participanţi, o schimbare de la celibat la căsătorie.

A treia zi s-a făcut o nuntă în Cana din Galileea. *Mama lui* Iisus *era acolo*. *Şi la nuntă a fost chemat şi Iisus cu ucenicii Lui*. *Ioan 2*: *1 – 2*

Am văzut cum căsătoria este o unire între un bărbat şi o femeie, şi presupune un legământ pe viaţă. Acum observăm ceea ce la prima vedere ar părea evident: căsătoria este marcată de o ceremonie, un anunţ, o masă festivă sau un eveniment similar care îi marchează începutul. Acest eveniment poate varia în privinţa detaliilor, de la cultură la cultură, dar atât pentru cuplu cât şi pentru public, marchează începutul căsătoriei. Înainte de eveniment, cei doi sunt cunoscuţi ca persoane necăsătorite, iar după aceea, se ştie că s-au unit în căsătorie.

În Biblie, orice relaţie care presupune privilegiile căsătoriei înainte de nuntă, este considerată o relaţie păcătoasă din punct de vedere moral. Nu este o căsătorie valabilă. Astfel, o relaţie de tip *common-law marriage1* (sau concubinaj) nu este o căsătorie

adevărată. Chiar şi atunci când este recunoscută de stat ca fiind oficială (după un anumit timp de convieţuire), acea căsătorie ratează îndeplinirea criteriilor biblice. Linia dintre curvie şi căsătorie este imposibil de trasat, dacă începutul căsătoriei nu este

1. Căsătoria de tip *common-law*, este o căsătorie care rezultă din acţiunile cuplului, în ciuda faptului că nu au obţinut un certificat de căsătorie şi nu au îndeplinit cerinţele statului cu privire la căsătorie. Acest lucru înseamnă că un cuplu a convieţuit pentru o perioadă de obicei un an sau mai mult – în timp ce au o înţelegere de a fi căsătoriţi şi se prezintă în faţa lumii ca soţ şi soţie. (hrrp: //www.expertlaw.com/library/family law/common law.html)

CĂSĂTORIE, DIVORŢ ŞI RECĂSĂTORIM CĂSĂTORIA

marcat de un eveniment specific, de o anumită formă de nuntă.

4. Căsătoria trebuie să includă acei paşi sociali şi civili care o fac legitimă în societate.

În cartea Rut, îl descoperim pe Boaz care face cu grijă paşii civili şi sociali, necesari pentru căsătoria sa cu Rut (Vezi Rut 3: 12 – 13; 4: 1 – 11). Practicile sociale evreieşti pe vremea lui Hristos includeau un legământ cu martori la momentul logodnei, şi o sărbătoare cu familia şi prietenii la momentul căsătoriei. Deşi, Biblia nu prescrie niciun pas socio-civil pentru căsătorie, putem presupune că oamenii lui Dumnezeu au urmat şi ar trebui să urmeze regulile civile şi sociale pentru a se căsători. (Vezi de asemenea Romani 13: 1.)

Aşa cum am observat la punctul precedent, legea civilă ar putea recunoaşte ca fiind valid ceva care nu îndeplineşte cerinţele biblice (cum este cazul căsătoriei de tip *common-law*); însă o căsătorie validă trebuie să includă acei paşi sociali şi civili, care conferă căsătoriei legitimitate în societate.

În România, aceasta va include anunţuri publice (de obicei înainte de logodnă), un certificat de căsătorie, o ceremonie oficiată de un magistrat sau un funcţionar public, şi o înregistrare oficială a ceremoniei.

5. Căsătoria dă dreptul de a experimenta legătura unirii fizice.

De aceea omul va lăsa pe tatăl său şi pe mama sa, şi se va lipi de nevasta sa, şi se vor face un singur trup. Geneza 2: 24

Bărbatul să-şi îndeplinească faţă de nevastă datoria de soţ; şi tot aşa să facă şi nevasta faţă de bărbat. Nevasta nu este stăpână pe trupul ei, ci bărbatul. Tot astfel, nici bărbatul nu este stăpân pe trupul lui, ci

nevasta. *Să nu vă lipsiţi unul pe altul de datoria de soţi*… *1 Corinteni 7*: *3 – 5*

Pe baza versetelor de mai sus, unii oameni consideră unirea fizică parte integrantă a căsătoriei, astfel încât dacă după ceremonia de nuntă nu urmează nicio relaţie sexuală, atunci nu este o căsătorie validă.

Ideea este discutabilă. În loc să cearăîn mod absolut unirea fizică pentru căsătorie, se pare ca Biblia mai degrabă aşteaptă acest lucru. Relaţia sexuală este o exprimare fundamentală şi palpabilă a unicităţii şi dăruirii în căsătorie, iar separarea sexuală în căsnicie este greşită.

Alţii au dus această idee a unirii fizice chiar mai departe, spunând că aceasta ESTE legătura căsătoriei, că cei care au o relaţie sexuală au format o unire în căsătorie. Conform cu 1 Corinteni 6: 16, în mod sigur relaţiile sexuale formează o legătură (motiv pentru care prostituţia nu este un simplu act păcătos, ci o legătură păcătoasă), dar Biblia nu pune semnul egal între căsătorie şi unirea sexuală. Acest fapt reiese clar din Exodul 22: 16, 17, unde spune că dacă un om are o relaţie sexuală cu o fecioară, atunci el are obligaţia de a o lua ca să-i fie soţie, excepţie făcând cazul în care tatăl ei refuză. Iar în acest caz trebuia să-i plătească preţul pentru zestre. Ideea este limpede: făcându-i doar ceea ce un soţ are voie să-i facă, omul îi datorează toate obligaţiile unui soţ şi păcatul lui nu îl face în mod automat soţul ei.

CARE SUNT SCOPURILE BIBLICE PENTRU CĂSĂTORIE?

1. Dumnezeu a instituit căsătoria pentru procreare

Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, *l-a făcut după*

chipul lui Dumnezeu; *parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut*. *Dumnezeu i-a binecuvântat şi Dumnezeu le-a zis*: «*Creşte-ţi*, *înmulţiţi-vă*, *umpleţi pământul*…» *Geneza 1*: *27, 28*

Nevasta ta este ca o viţă roditoare înăuntrul casei tale; *copiii tăi stau ca nişte lăstari de măslin împrejurul mesei tale*. *Aşa este binecuvântat omul care se teme de Domnul*. *Psalmul 128*: *3, 4*

Dumnezeu a instituit căsătoria pentru a perpetua rasa umană, încercările de a „proteja” căsătoriile moderne de la experienţa naşterii şi creşterii copiilor (sau limitarea drastică a mărimii familiei), în interesul de a menţine stilul de viaţă modern au secătuit direct sau indirect multe căsătorii. Atitudinea prosex şi anti-copii a contribuit

mult la destrămarea căsătoriei şi a vieţii de familie.

2. Dumnezeu a instituit căsătoria pentru a satisface unele dintre nevoile noastre umane cele mai de bază.

Încolo, fiecare dintre voi să-şi iubească nevasta cape sine; şi nevasta să se teamă de bărbat. Efeseni 5: 33

Şi voi, părinţilor, nu întărâtaţi la mânie pe copiii voştri, ci creşteţi-i în mustrarea şi învăţătura Domnului. Efeseni 6: 4

Ea veghează asupra celor ce se petrec în casa ei, şi nu mănâncă pâinea lenevirii. Fiii ei se scoală şi o numesc fericită; bărbatul ei se scoală şi îi aduce laude… Proverbe 31: 27, 28

Scopurile lui Dumnezeu pentru copii, ca şi rod al căsătoriei se extind dincolo de simplul fapt al popularii pământului. Oamenii au nevoie de alţi oameni. Atunci când căsătoria are loc în dragoste şi dăruire – în concordanţă cu concepţia lui Dumnezeu – se întemeiază cămine, se nasc prunci şi familia devine centrul interacţiunii sociale, cu vârstnici şi tineri, toţi împreună relaţionând în diversitatea activităţilor vieţii.

Fiinţele umane au nevoie zilnic de hrană, îmbrăcăminte, adăpost şi odihnă. La un nivel mai profund, avem nevoie de dragoste, acceptare, un sentiment de aparţinere, încurajare, înţelegere şi siguranţă. Dumnezeu a instituit căsătoria şi căminul pentru a fi un centru în care aceste nevoi să fie satisfăcute. Părinţii le oferă copiilor hrană, îmbrăcăminte, dragoste, siguranţă etc; iar copiii le oferă părinţilor oportunităţi şi responsabilităţi pentru care bărbaţii şi femeile au fost făcuţi. Soţul şi soţia oferă acceptarea intimă şi dragostea necesare în legăturile căsătoriei. Astfel, generaţie după generaţie, căsătoria, căminul şi familia devin cadrul pentru creşterea şi maturizarea de la copilărie la bătrâneţe.

3. Dumnezeu a instituit căsătoria pentru a stabili un centru de educare din generaţie în generaţie

Şi poruncile acestea, pe care ţi le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipăreşti în mintea copiilor tăi şi să vorbeşti de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca şi când te vei scula. Deuteronom 6: 6, 7

Nu vom ascunde de copiii lor; ci vom vesti neamului de oameni care va veni laudele Domnului, puterea Lui şi minunile pe care le-a făcut. El a pus o mărturie în Iacov, a dat o lege în Israel, şi a poruncit părinţilor noştri să-şi înveţe în ea copiii, ca să fie cunoscută de cei ce vor veni după

ei, de copiii care se vor naşte, şi care, când se vor face mari, să vorbească despre ea copiilor lor; pentru ca aceştia să-şi pună

CĂSĂTORIE, DIVORŢ ŞI RECĂSĂTORIRE CĂSĂTORIA

Încrederea în Dumnezeu, să nu uite lucrările lui Dumnezeu, şi să păzească poruncile Lui. Psalmul 78: 4 – 7

Copiii învaţă. Ei au nevoie de învăţători care să-i instruiască în căile adevărului şi ale neprihănirii. Dumnezeu a planificat ca soţul şi soţia – asemenea unei echipe de instructori – să-i crească în căile Sale, pentru gloria Sa. E suficient ca o generaţie să eşueze, şi cunoştinţa de Dumnezeu să fie curmată pentru generaţiile care vin.

4. Dumnezeu a instituit căsătoria pentru a fi o imagine a relaţiei dintre Hristos şi Biserică.

Nevestelor, fiţi supuse bărbaţilor voştri ca Domnului; căci bărbatul este capul nevestei, după cum şi Hristos este Capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului. Şi după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot aşa şi nevestele să fie supuse bărbaţilor lor în toate lucrurile. Bărbaţilor, iubiţi-vă nevestele cum a iubit şi Hristos Biserica şi S-a dat pe Sine pentru ea. Taina aceasta este mare (vorbesc despre Hristos şi despre Biserică). Efeseni 5: 22 – 25, 32

Dumnezeu foloseşte deseori lucrurile vizibile pentru a le ilustra pe cele spirituale. El i-a poruncit lui Moise, de exemplu, să facă Cortul întâlnirii exact după plan, pentru a reprezenta cu credincioşie realităţile Noului Legământ. Tot astfel şi căsătoria în ziua de azi trebuie să urmeze instrucţiunile lui Dumnezeu cu credincioşie, pentru a reprezenta realitatea spirituală a relaţiei lui Hristos cu Biserica. Această analogie ne oferă de foarte multe ori călăuzire practică în rezolvarea problemelor din cadrul căsătoriei.

CUM ESTE SUBMINATĂ CĂSĂTORIA ÎN CULTURA DIN ZILELE NOASTRE?

Familia este unitatea de bază a societăţii. Ceea ce înseamnă că o deteriorare a familiilor rezultă într-o deteriorare a societăţii, şi că, în mod similar, degenerarea societăţii subminează familia. Apostolul Pavel ne avertizează de mai multe ori în epistolele sale despre riscurile degradării sociale în zilele de pe urmă. Deşi majoritatea acestor avertismente este cu privire la societate în general, toate afectează familia ca şi celulă de bază a societăţii, şi unele dintre ele se adresează relaţiilor de familie în mod particular.

Să ştii că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor

fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroşi, trufaşi, hulitori, neascultători de părinţi, nemulţumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecaţi, clevetitori, neînfrânaţi, neîmblânziţi, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfaţi; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceştia. 2 Timotei 3: 1 – 5

1. Căsătoria este subminată în ziua de azi pentru că oamenii sunt iubitori de sine.

Psihologia modernă ne-a asigurat că nevoile primare sunt nevoile personale. Ni se spune că trebuie să avem o părere bună despre noi înşine, o imagine de sine bună, încredere în sine, iubire de sine şi împlinire. Cea mai importantă este nevoia de a realiza scopurile MELE şi de a atinge potenţialul MEU maxim. Această focalizare pe sine este exact ceea ce omul nu are nevoie. Acest

CĂSĂTORIE, DIVORŢ ŞI RECĂSĂTORIRE CĂSĂTORIA

lucru stă la baza multor nemulţumiri, iritări şi frustrări în familia modernă. Din fericire lumea nu se învârte în jurul niciunei fiinţe umane.

Hristos ne cheamă să ne lepădăm de noi înşine pentru a-L urma. Aceasta nu promovează psihologia atât de populară, dar reprezintă baza creştinismului. Totuşi este un sâmbure de adevăr în ideea despre sine. Avem în noi dorinţa mistuitoare de a fi acceptaţi şi împliniţi. Dar conform Scripturii, descoperim că aceste nevoi sunt satisfăcute nu prin a ne sluji nouă înşine, ci prin a-l sluji lui Dumnezeu şi celorlalţi. Trebuie să gândim ca Iisus, care „măcar că avea chipul lui Dumnezeu; S-a dezbrăcat pe Sine însuşi şi a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor” (Filipeni 2: 6 – 7).

2. Căsătoria este subminată în ziua de azi pentru că oamenii sunt iubitori de bani.

Iubirea de bani este opusul mulţumirii. Nemulţumirea este alimentată în copii cu tot felul de jucării şi plăceri, iar în adolescenţi cu jucării mai mari şi cu plăceri mai picante. Nu este de mirare că adulţii ajung nemulţumiţi cu un partener de viaţă. Cum ne putem aştepta ca oamenii căsătoriţi să nu râvnească la partenerul altcuiva, dacă şi-au petrecut întreaga viaţă în situaţii de nemulţumire şi lăcomie?

În zilele noastre, oamenii nu doar că vor lucrurile pe care nu le au, dar le şi cer. Starea e una de satisfacţie imediată. Rareori observă

oamenii legătura dintre lăcomie şi ostilitate; dar inevitabil când lucrurile materiale şi dorinţele personale au prioritate, relaţiile suferă.

3. Căsătoria este subminată în ziua de azi pentru că oamenii sunt neascultători de părinţi.

Acest punct se adresează în mod direct copiilor, şi se poate regăsi în orice stadiu: de la istericalele celor de doi ani, până la rebeliunea celor de şaisprezece. Dar prin aceasta nu trebuie să înţelegem că în zilele din urmă se vor naşte o serie de copii răi. Copiii întotdeauna au fost copii. Însă în zilele din urmă neascultarea lor nu va fi pedepsită. Problema este un tipar de nerespectare a părinţilor, indiferent de vârstă.

În multe situaţii copiii sunt o imagine fidelă a părinţilor. Desconsiderarea părinţilor, lipsa de respect şi neascultarea nu sunt doar problemele celor sub douăzeci şi unu de ani. Copiii neascultători oglindesc doar lipsa de respect şi neascultarea obişnuită, din vremurile în care trăim. În orice caz, predispoziţia minţii spre neascultare ruinează respectul, ordinea şi pacea care ar trebui să înfrumuseţeze căminul.

4. Căsătoria este subminată în ziua de azi pentru că oamenii sunt fără dragoste firească.

Înţelesul literal al expresiei „fără dragoste firească" este „fără dragostea umană". Se referă în mod specific la dragostea parentală şi la legăturile naturale dintre rudeniile apropiate. Vedem că această profeţie se împlineşte în zilele noastre, în relatările soţiilor bătute şi ale copiilor abuzaţi, relatări care îţi sfâşie inima. Mai mult decât atât, o vedem împlinindu-se în spitalele în care se fac avorturi. Doar în Statele Unite, în fiecare oră 171 de copii respinşi sunt: forfecaţi în bucăţi de către ustensilele criminalilor care fac avortul, înecaţi în soluţii cu săruri sau rupţi mădular cu mădular.

Dumnezeu a dat fiinţelor omeneşti o afecţiune naturală pentru

rudele lor, ceea ce presupune o puternică loialitate familială şi legături de dragoste între părinte şi copil. Într-o eră a egoismului, aceste afecţiuni naturale sunt înăbuşite de iubirea de bani, de plăceri, de călătorii, de dorinţa pentru o carieră, de dorinţa de a realiza şi de iubirea de lume. În loc de o puternică dragoste familială, avem familii care se despart datorită capriciilor şi poftelor, părinţi care tolerează doar unul sau doi copii şi care cu bucurie îşi trimit copiii la creşe sau

angajează o dădacă, în timp ce ei îşi urmăresc propriile lor interese – lipsiţi de orice fel de afecţiune.

5. Căsătoria este subminată în ziua de azi pentru că oamenii nu se ţin de cuvânt.

Dedicarea şi dăruirea într-o relaţie, înseamnă foarte puţin în ziua de azi. Pentru mulţi egoismul, sexul şi păcatul sunt mai importante decât sinceritatea, credincioşia şi integritatea. „Promit" înseamnă „aşa mă gândesc astăzi, dar mâine s-ar putea să mă răzgândesc". Familiile şi căsătoriile eşuează datorită multelor promisiuni şi angajamente încălcate.

Observaţi că lista din 2 Timotei 3 include de asemenea „trădători" 2. Un trădător dă impresia de loialitate, dar în realitate urmăreşte să-şi îndeplinească interesele personale. Cei care nu se ţin de cuvânt şi trădătorii folosesc negocierea, minciuna, trădarea, flatarea, mita, înşelăciunea, şi alte asemenea tactici pentru a-şi atinge propriile scopuri. Astăzi, familiile sunt pline de inimi frânte şi vieţi cu cicatrici, ca rezultat al celor ce nu se ţin de cuvânt şi al trădătorilor.

2. În versiunea Dumitru Cornifescu, acest cuvânt este tradus ca „vânzător".

6. Căsătoria este subminată în ziua de azi pentru că oamenii iubesc mai mult plăcerile decât pe Dumnezeu.

Astăzi, nimeni nu ar nega faptul că oamenii sunt obsedaţi de plăceri. Mania pentru distracţie a cuprins ţara. Ea hrăneşte atitudinile egocentrice şi pe cele de genul „dă-mi", iar practicarea acestora subminează dragostea, dedicarea şi sacrificiul necesare pentru o căsnicie puternică. Dozele puternice de distracţie pe care cultura noastră le-a înghiţit sunt dăunătoare, nu numai pentru că hrănesc egoismul şi erodează sfinţenia, ci mai ales pentru vulgaritatea divertismentului în sine.

Filmele, televiziunea, programele radio, internetul, romanele şi cântecele de dragoste din zilele noastre prezintă fără încetare ca divertisment obişnuit: flirtul, trădarea, necredincioşia, sexul extramarital, divorţul şi chiar perversiunile sexuale. Astfel de distracţii subminează în mod direct căsătoria şi familia. Copiii şi adulţii care, în mod obişnuit, trăiesc într-o lume imaginară şi imorală, mai devreme sau mai târziu descoperă că aceste lucruri devin parte din viaţa lor reală.

Din nefericire, mulţi „creştini" sunt orbi la efectele acestei

înclinaţii a minţii spre plăceri. În orbirea lor, nu văd nicio contradicţie între viaţa lor de credinţă în Hristos şi dragostea lor pentru plăcerile lumeşti. Avertizarea apostolului Pavel în ceea ce priveşte astfel de oameni este foarte evidentă. „Dar cea dedată la plăceri, măcar că trăieşte, este moartă" (1 Timotei 5: 6).

7. Căsătoria este subminată în ziua de azi de cei care au „porniri josnice".

Apostolul Pavel le-a scris romanilor şi despre cei cu „porniri josnice". Este bine să ne gândim la legătura dintre amploarea homosexualităţii în societatea modernă şi eşecul familiei. Pasajul din Romani afirmă:

Din pricina aceasta, *Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scârboase*; *căci femeile lor au schimbat întrebuinţarea firească a lor în una care este împotriva firii*; *tot astfel*, *şi bărbaţii au părăsit întrebuinţarea firească a femeii*, *s-au aprins în poftele lor unii pentru alţii*, *au săvârşit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase*… *Romani 1*: *26, 27*

Ne-am putea întreba de ce există o sporire a homosexualităţii astăzi. În cultura noastră preocuparea pentru sex şi sine, în mod necugetat, goleşte relaţiile de semnificaţie şi devotament. În absenţa unei dedicări reale, pe mulţi căsătoria nu-i împlineşte şi chiar pare fără rost. Sexul este principalul obiectiv, şi acolo unde sexul primeşte această prioritate, afecţiunile naturale devin rapid nenaturale. Pornirile sexuale exagerate, fie în relaţii heterosexuale sau homosexuale, distrug căsătoria. Dragostea cedează poftei sexuale şi când poftele sexuale sunt urmate, oamenii se rănesc în mod inevitabil.

Cu toate acestea, influenţa „pornirilor josnice" asupra culturii noastre nu poate fi măsurată numai în funcţie de numărul homosexualilor care există. Trendurile unisex se văd atât în lucruri simple cum ar fi stilurile de îmbrăcăminte şi frizură, precum şi în chestiuni mai complexe pe care le presupune rolul de bărbat sau femeie. Cu alte cuvinte, „pornirile josnice" au un impact în întreaga societate, nu doar la nivelul câtorva indivizi perverşi.

Enunţând pozitiv aceste idei, am putea spune că pentru a fi stabile şi puternice, familiile şi căsătoriile trebuie să facă următoarele lucruri:

Să se concentreze pe slujirea lui Dumnezeu şi a celorlalţi ca

mijloc de realizare şi împlinire.

Să exerseze mulţumirea în ceea ce priveşte lucrurile materiale.

Să respecte autoritatea părinţilor, inclusiv sfatul bunicilor.

Să cultive legături sănătoase de dragoste între toţi membrii familiei.

Să preţuiască credincioşia şi fidelitatea în legământul căsătoriei.

Să-L iubească pe Dumnezeu la modul suprem şi să refuze plăcerile lumii – „pofta firi, pofta ochilor şi lăudăroşia vieţii" (1 Ioan 2: 16).

Să respecte standardele morale ale lui Dumnezeu, acceptând tiparele biblice pentru rolurile de bărbaţi şi femei, şi să refuze orice formă de perversiune sexuală.

DIVORŢUL

DIVORŢUL

OARE A PERMIS VREODATĂ BIBLIA DIVORŢUL?

Dumnezeu a creat bărbatul şi femeia pentru a se completa unul pe altul, în mod specific în căsătorie. În ceea ce priveşte divorţul, Iisus a spus fără umbră de îndoială: „De la început n-a fost aşa" (Matei 19: 8). Dumnezeu nu i-a spus lui Adam: „Iată că am făcut această femeie să-ţi fie soţie, dar în cazul în care căsătoria nu merge, atunci poţi să divorţezi de ea şi vom încerca o altă coastă!"

Relatarea din Scriptură a momentului în care Dumnezeu îi face lui Adam un ajutor potrivit se încheie cu afirmaţia: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa, şi se va lipi de nevasta sa şi se vor face un singur trup" (Geneza 2: 24). Aceasta vorbeşte în mod clar despre fidelitate pe viaţă.

Primele instrucţiuni în legătură cu divorţul vin sub conducerea lui Moise.

Când cineva îşi va lua o nevastă şi se va însura cu ea şi s-ar întâmpla ca ea să nu mai aibă trecere înaintea lui, pentru că a descoperit ceva ruşinos în ea, să-i scrie o carte de despărţire, şi, după ce i-o va da în mână, să-i dea drumul din casa lui. Ea să iasă de la el, să plece şi va putea să se mărite după un alt bărbat. Dacă şi acesta din urmă începe s-o urască, îi scrie o carte de despărţire şi, după ce i-o dă în mână, îi dă drumul din casa lui; sau, dacă acest bărbat din urmă, care a luat-o de nevastă, moare, atunci bărbatul dintâi, care îi dăduse drumul, nu va putea s-o ia iarăşi de nevastă, după ce s-a pângărit ea, căci lucrul acesta este o urâciune înaintea Domnului, şi să nu faci vinovată de păcat

ţara pe care ţi-o dă de moştenire Domnul Dumnezeul tău. *Deuteronom 24*: *1 – 4*

Acest pasaj din Scriptură luat separat poate fi înţeles ca şi cum ar permite divorţul. Dar vom observa că de fapt Dumnezeu spune că urăşte divorţul. Când ne uităm la versetele de mai sus prin această prismă, recunoaştem că textul nu aprobă divorţul, ci prescrie câteva dispoziţii pentru divorţ:

1. Divorţul ar putea exista doar printr-o acţiune oficială, care necesită un document scris.

2. Divorţul acorda dreptul de recăsătorire.

3. După recăsătorire, cel divorţat nu putea să se mai întoarcă niciodată la fostul partener.

În culturile din jurul Israelului din acea vreme, uneori femeile erau considerate puţin mai mult decât un produs care era negociat, comercializat sau reţinut, în funcţie de preferinţa bărbaţilor. Cu toate acestea, în cultura evreilor, un bărbat nu era liber să-şi alunge nevasta şi să o aducă înapoi după capriciile sale. „Cartea de despărţire" îi dădea femeii o protecţie legală împotriva unor asemenea abuzuri.

CARE ESTE ATITUDINEA LUI DUMNEZEU FAŢĂ DE DIVORŢ?

Domnul a fost martor între tine şi nevasta din tinereţea ta, *căreia acum nu-i eşti credincios*, *măcar că este tovarăşa şi*

CĂSĂTORIE, DIVORŢ ŞI RECĂSĂTORIRE DIVORŢUL

nevasta cu care ai încheiat legământ! *Nu ne-a dat Unul singur*, *Dumnezeu*, *suflare de viaţă şi ne-a păstrat-o*? *Şi ce cere acel Unul singur*? *Sământă dumnezeiască*! *Luaţi seama*, *dar*, *în mintea voastră şi niciunul să nu fie necredincios nevestei din tinereţea lui*! «*Căci Eu urăsc despărţirea în căsătorie – zice Domnul Dumnezeul lui Israel – şi pe cel ce îşi acoperă haina cu silnicie – zice Domnul oştirilor*. *De aceea*, *luaţi seama în mintea voastră şi nu fiţi necredincioşi*!» *Maleahi 2*: *14 – 16*

În Maleahi, Dumnezeu îi mustră pe israeliţi pentru necredincioşia lor faţă de El. Ca şi popor ei s-au alipit de dumnezei străini. Asta însemna adulter spiritual. Duhul de necredincioşie se manifesta şi în căsniciile lor. La fel cum se despărţeau de Dumnezeu, se despărţeau şi de soţiile lor. Nu este aceasta o consecinţă logică? Cei care încalcă un legământ la un anumit nivel al relaţiei, îl vor încălca şi la alte niveluri ale relaţiei. Prin urmare, DUMNEZEU URĂŞTE DESPĂRŢIREA. Divorţul înseamnă necredincioşie, neloialitate, trădare şi iubire care s-a răcit. Dumnezeu vrea oameni care sunt credincioşi,

drepţi şi statornici în iubirea lor. În multe cazuri statura spirituală a oamenilor poate fi măsurată după modul în care acţionează în căsnicia lor.

Atitudinea lui Dumnezeu faţă de divorţ este de asemenea demonstrată şi prin faptul că, deşi El a permis divorţul sub legea lui Moise, El l-a interzis preoţilor. „Să nu-şi ia de nevastă o curvă sau o spurcată, nicio femeie lăsată de bărbatul ei, căci ei sunt sfinţi pentru Dumnezeul lor" (Leviticul 21: 7). În mod clar, aici divorţul este recunoscut ca nesfânt – ceva care l-ar face pe preot neeligibil să slujească în Casa lui Dumnezeu. Vedem din nou că Dumnezeu urăşte divorţul.

DACĂ DUMNEZEU URĂŞTE DIVORŢUL, DE CE L-A PERMIS?

Au venit la El fariseii; *şi*, *ca să-L ispitească*, *L-au întrebat dacă este îngăduit unui bărbat să-şi lase nevasta*. *Drept răspuns*, *El le-a spus*: «*Ce v-a poruncit Moise*?» «*Moise*», *au zis ei* «*a dat voie ca bărbatul să scrie o carte de despărţire şi s-o lase*.» *Iisus le-a zis*: «*Din pricina împietririi inimii voastre v-a scris Moise porunca aceasta*.» *Marcu 10*: *2 – 5*.

Aici avem rezolvarea dilemei divorţului, care deşi nu a fost acceptat de Dumnezeu, a fost permis sub legea lui Moise. Divorţul n-a fost niciodată aprobat; dar sub Vechiul Legământ, Dumnezeu l-a permis datorită inimilor împietrite ale poporului Israel. Dumnezeu a permis acest lucru până în perioada Nou Testamentală, când avea să ceară un standard mai înalt de neprihănire prin harul şi lumina Fiului Său.

DUMNEZEU ÎNCĂ MAI PERMITE DIVORŢUL?

«*Moise*» *au zis ei*, «*a dat voie ca bărbatul să scrie o carte de despărţire şi s-o lase*.» *Iisus le-a zis*: «*Din pricina împietririi inimii voastre v-a scris Moise porunca aceasta*. *Dar de la începutul lumii „Dumnezeu i-a făcut parte bărbătească şi parte femeiască*. *De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de nevasta sa*. *Şi cei doi vor fi un singur trup"*. *Aşa că nu mai sunt doi*, *ci sunt un singur trup*. *Deci*, *ce a împreunat Dumnezeu*, *omul să nu despartă*.» *Marcu 10*: *4 – 9*

În răspunsul pe care l-a dat fariseilor, Iisus scoate în evidenţă rădăcina problemei, din căsătoriile cu necazuri – inimile împietrite. De asemenea, El face aluzie la slăbiciunea dispensei mozaice. Sub

legea lui Moise, numeroase practici erau departe de ideal. Aceasta era o dispensă pregătitoare, după cum şi Pavel le-a spus atenienilor: „Dumnezeu nu ţine seama de vremurile de neştiinţă" (Faptele Apostolilor 17: 30). Cu toate acestea, Iisus a spus foarte clar că ceea ce Dumnezeu a permis sub legea lui Moise, nu mai era acceptat.

Divorţul indică o problemă a inimii, dar nu o rezolvă. O ocoleşte doar. Sub Noul Legământ, soţii şi soţiile cu inimile împietrite, pot avea inimile transformate prin puterea Duhului Sfânt. Iisus – Cel care transformă inimi – a venit, iar standardele lui Dumnezeu pentru căsătorie, pot fi restabilite cum au fost „la început". Cu siguranţă, naşterea din nou nu rezolvă în mod automat toate problemele de căsătorie, însă are de-a face cu inima împietrită, de unde se ivesc problemele în căsătorie, şi ne deschide spre modurile lui Dumnezeu de rezolvare a acestor probleme. Prin urmare, în vremea Duhului Sfânt, Dumnezeu porunceşte: „Omul să nu despartă".

CUM JUSTIFICĂ OAMENII DIVORŢUL ÎN ZIUA DE AZI?

1. Oamenii justifică divorţul în ziua de azi prin interpretarea greşită a harului lui Dumnezeu.

O tendinţă de gândire foarte obişnuită în zilele noastre, la care aderă oamenii care încearcă să justifice divorţul, este că noi trăim în perioada harului. O asemenea perspectivă înseamnă că acum Dumnezeu trece cu Arederea neascultarea mai mult decât în perioada Legii. El nu mai este aşa de strict cum obişnuia să fie şi, prin urmare, deşi nu este de acord ca oamenii să divorţeze, în bunătatea Lui va privi în altă parte.

Cu siguranţă aceasta reprezintă o înţelegere greşită a harului.

Noul Testament vorbeşte despre har, şi în mod sigur harul stă la baza iertării noastre. Apostolul Pavel scrie: „Ba încă şi Legea a venit pentru ca să se înmulţească greşeala; dar unde s-a înmulţit păcatul, acolo harul s-a înmulţit şi mai mult" (Romani 5: 20), asigurându-ne că harul lui Dumnezeu este mai măreţ, mai cuprinzător şi mai profund decât păcatul nostru şi că ne putem încrede în iertarea Lui.

Cu toate acestea, asemenea asigurări nu sunt menite să ne facă nepăsători sau îndrăzneţi faţă de păcat, pentru că Pavel se grăbeşte să continue: „Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulţească harul? Nicidecum! Noi, care am murit faţă de păcat, cum să mai trăim în păcat?" (Romani 6: 1 – 2). Harul lui Dumnezeu este suficient pentru a ne ierta păcatele şi pentru a ne scoate din păcat, dar nu este menit să ne dea libertatea de a continua în păcat.

Să ne permitem astăzi acest lucru faţă de harul lui Dumnezeu, este mult mai rău decât dacă ni l-am fi permis faţă de legea lui Moise.

Cine a călcat Legea lui Moise este omorât fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori. Cu cât mai aspră pedeapsă credeţi că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va păngări sângele legământului, cu care a fost sfinţit, şi va batjocori pe Duhul harului? Căci ştim cine este Cel ce a zis: «*A Mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti*!», *şi în altă parte*: «*Domnul va judeca pe poporul Său.*» *Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui Viu*! *Evrei 10*: *28 – 31*

Nu este acest pasaj foarte clar? Cei care îşi permit să desconsidere ceea ce spune Iisus, Fiul lui Dumnezeu, sunt mai răi decât cei care au desconsiderat ce a spus Moise. Iisus a spus clar: „Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă" (Marcu 10: 9). Oamenii care ajung

CĂSĂTORIE, DIVORŢ ŞI RECĂSĂTORIRE

DIVORŢUL

la divorţ, nu înmulţesc harul lui Dumnezeu prin neascultarea lor deliberată faţă de învăţătura lui Iisus. Ei dispreţuiesc acest har. Sunt aşa cum a scris Iuda: oameni „care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru…" (Iuda 4). Harul „ne învaţă s-o rupem cu păgânătatea şi cu poftele lumeşti…" (Tit 2: 12).

2. Oamenii justifică divorţul în ziua de azi luându-se după practicile obişnuite.

În ziua de azi, aşa de mulţi oameni divorţează de partenerii lor

de viaţă, încât acest păcat pare din ce în ce mai justificabil, doar pe baza practicii obişnuite. Mai mult decât atât, în aproape toate denominaţiile sunt membri în biserică şi lucrători care sunt implicaţi în divorţ. Cu aşa de mulţi oameni, cu aşa zişi creştini şi cu aşa de multe dintre cunoştinţele noastre implicate în divorţ, există o presiune enormă de conformare faţă de gândirea populară cu privire la acest păcat. Să urmezi învăţătura pe care a dat-o Iisus este foarte nepopular şi înseamnă să te expui la presiune, să fii înţeles greşit, să fii acuzat şi ridiculizat.

Cu toate acestea, linia de demarcaţie pentru ce este bine şi ce este rău, nu este ceea ce fac ceilalţi, ci doar ceea ce a spus Dumnezeu. Dumnezeu a spus în mod clar că divorţul este rău. Prin urmare, căsătoria pentru toată viaţa este bună, indiferent dacă nimeni nu aplică acest adevăr, iar divorţul este rău indiferent dacă toată lumea îl practică.

3. Oamenii justifică divorţul în ziua de azi pretinzându-se ca fiind victime.

Cei mai mulţi oameni sfârşesc prin a spune: „Eu n-am vrut să divorţez, dar… nu am avut de ales". Fiind îngăduitori şi înţelegători, trebuie să recunoaştem că problemele din căsătorie pot fi foarte complexe şi extrem de dureroase. La aceste probleme nu există răspunsuri simple. Atunci când problemele din căsnicie se înmulţesc, deseori divorţul pare să fie singura cale de ieşire; o opţiune care în mod normal nu ar fi luată în considerare, dar care trebuie să fie luată datorită circumstanţelor.

Oricât de dur ar putea suna, o astfel de gândire este raţionamentul firii. Este gândirea şarpelui din grădina Edenului. Neascultarea de Dumnezeu n-ar trebui să fie considerată o opţiune pentru rezolvarea problemelor omului. Saul a încercat această „gândire a victimei" atunci când a fost prins aducând jertfă – o lucrare pe care doar preoţii aveau voie să o facă. El a spus: „Când am văzut că poporul se împrăştie de lângă mine, că nu vii la timpul hotărât şi că filistenii sunt strânşi […] Atunci am îndrăznit şi am adus arderea de tot" (1 Samuel 13: 11, 12). A mai încercat o dată, când n-a ascultat de instrucţiunile lui Dumnezeu cu privire la Amalec. Samuel a răspuns: „Ascultarea face mai mult decât jertfele, şi păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor. Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca şi ghicirea, şi împotrivirea nu este mai puţin vinovată decât

închinarea la idoli şi terafimi…" (1 Samuel 15: 22, 23).

Pentru că Dumnezeu a interzis în mod clar divorţul, ca mijloc de rezolvare a problemelor de căsătorie, nu trebuie să-l considerăm ca fiind o opţiune, indiferent cine îl practică. Pentru cei care doresc să privească prin credinţă la Dumnezeu, sunt alte opţiuni. Mai mult decât atât, noi slujim unui Dumnezeu care chiar El însuşi poate despărţi mările, poate linişti furtuna, poate să înalţe sau să doboare, deţine puterea vieţii şi a morţii şi este apărătorul celor blânzi, al celor săraci şi al celor nevoiaşi. „Toate oasele mele vor zice: «Doamne, cine poate, ca Tine, să scape pe cel nenorocit de unul mai tare decât el, pe cel nenorocit şi sărac de cel ce-l jefuieşte?»".

CĂSĂTORIE, DIVORŢ ŞI RECĂSĂTORIRE DIVORŢUL

…„căci El stă la dreapta săracului, ca să-l izbăvească de cei ce-l osândesc" (Psalmul 35: 10; 109: 31).

Cei care divorţează folosind argumentul că nu au de ales, nu dau dovadă de credinţă. Asemenea lui Saul, ei spun: „Dumnezeule, n-am altă soluţie, decât să nu ascult de Tine!" Din nefericire, îşi închid vieţile la binecuvântarea şi ajutorul cerului şi, în schimb, se întorc la căile şi metodele omului.

4. Oamenii justifică divorţul ascultând de psihologia umanistă şi populară.

În ziua de azi, gândirea umanistică ne învaţă că satisfacţia personală este dreptul fiecărei persoane. Toată lumea merită privilegiul de a trăi cât mai fericit şi liber de probleme, şi toată lumea merită şansa de a-şi dezvolta propriul potenţial la capacitate maximă. Când o căsătorie nepotrivită, un partener nenorocit sau „valorile tradiţionale" stau în calea fericirii şi împlinirii personale, aceste lucruri sunt considerate rele, şi oamenii sunt determinaţi să creadă că sunt îndreptăţiţi să le înlăture. Nimeni n-ar trebui să trăiască cu un ticălos tot restul vieţii sale, din cauza unei decizii imature şi pripite.

Ne-am putea gândi că oamenii creştini nu cedează în faţa unei asemenea gândiri. Dar în realitate, unele persoane, neintenţionat, o adoptă în totalitate, iar alţii sunt influenţaţi de ea mult prea mult.

Din nou, ca şi creştini trebuie să fim înţelegători. Unii oameni fac greşeli extraordinare în alegerea partenerului de căsătorie. A rămâne în cadrul căsătoriei pentru toată viaţa înseamnă că ar putea suferi. Lucrurile nu vor fi niciodată aşa cum ar fi putut fi. Dar cei care ascultă de Iisus pot trece prin durere şi prin suferinţă, cu Cel care este

familiarizat îndeaproape cu necazurile omeneşti.

Iisus poate purta jugul împreună cu ei. El poate schimba vieţile lor distruse în mesaje pline de putere ale harului şi bunătăţii Sale.

Asemenea concepte sunt dincolo de domeniul psihologilor umanişti. Ele sunt înţelese doar de urmaşii ascultători ai lui Iisus. văunt pentru cei care flămânzesc şi însetează după neprihănire mai mult decât pentru orice plăcere sau satisfacţie pământească, pentru cei care doresc sfinţenia şi cunoştinţa lui Dumnezeu mai mult decât viaţa însăşi.

5. Oamenii justifică divorţul în ziua de azi interpretând greşit „clauza de excepţie".

Matei consemnează ce spune Iisus: „Dar eu vă spun că oricine îşi lasă nevasta, afară numai de pricină de curvie, îi dă prilej să preacurvească; şi cine va lua de nevastă pe cea lăsată de bărbat preacurveşte" (Matei 5: 32). Şi iarăşi: „Eu, însă, vă spun că oricine îşi lasă nevasta, afară de pricină de curvie, şi ia pe alta de nevastă preacurveşte; şi cine ia de nevastă pe cea lăsată de bărbat preacurveşte" (Matei 19: 9).

Ambele versete au o excepţie similară – „afară numai de pricină de curvie" şi „afară de pricină de curvie". Această excepţie a ajuns subiectul central pentru multe controverse, în mod particular pentru cei care încearcă să justifice divorţul şi recăsătorirea. Recunoscând multele războaie care au fost puse la cale pe această mică porţiune din Scriptură, şi a căsătoriilor care ar fi putut fi salvate dacă oamenii ar fi urmat într-adevăr cuvintele lui Iisus, vom petrece ceva timp discutând despre această „clauză de excepţie". Chiar şi aşa, vom fi nevoiţi să rezumăm şi să simplificăm artileria şi armele tehnice pe care le-au dezlănţuit savanţii asupra acestor puţine cuvinte.

c.

d.

CĂSĂTORIE, DIVORŢ ŞI RECĂSĂTORIRE

Ia în considerare următoarele puncte:

a. *Excepţia se referă la despărţire*. Observă aşezarea ei în ambele versete. În limba greacă, ordinea frazelor este la fel ca în limba română – expresia „afară de pricină de curvie" (interpretare literală) este o frază adverbială care modifică verbul precedent *apoluo* – „a lăsa". Înseamnă acest lucru că o persoană ar putea să se despartă de un partener de căsătorie necredincios? Ne vom întoarce la această

întrebare după ce vom observa mai multe lucruri în legătură cu aceste versete.

b. Matei 5: 32 şi 19: 9 diferă în ceea ce spun după excepţie. 5: 32 „... îi dă prilej să preacurvească". O femeie divorţată comite adulter dacă începe o altă relaţie, însă soţul ei este vinovat de cauzarea acestui păcat prin faptul să şi-a lăsat nevasta, s-a despărţit de ea. 19: 9 „... şi ia pe alta de nevastă preacurveşte". Orice altă relaţie după despărţire este adulter.

Marcu şi Luca nu includ nicio excepţie. „El le-a zis: «Oricine îşi lasă nevasta şi ia pe alta de nevastă preacurveşte faţă de ea; şi dacă o nevastă îşi lasă bărbatul şi ia pe altul de bărbat preacurveşte»". (Marcu 10: 11, 12) „Oricine îşi lasă nevasta şi ia pe alta de nevastă preacurveşte, şi cine ia de nevastă pe cea lăsată de bărbatul ei preacurveşte". (Luca 16: 18) Observaţi că în Marcu interdicţia pentru divorţ şi recăsătorire este dată atât pentru femeie cât şi pentru bărbat. *Pavel a interzis despărţirea de partenerul de căsătorie, a interzis recăsătorirea, şi a încurajat reconcilierea dacă a avut loc separarea*. Ceea ce este important în legătură cu acest punct, este faptul că această scriere ar putea foarte bine să fie cea mai timpurie scriere a Noului Testament în legătură cu acest subiect. Data pentru cele mai timpurii Evanghelii (Matei şi Marcu) s-a stabilit ca fiind la mijlocul sau la

DIVORŢUL

finalul anilor '50 (sau începutul anilor '60 d.Hr.); Pavel a scris

I Corinteni în jurul anului 55 d.Hr. Însă dacă Pavel a fost primul, al doilea sau al treilea care să consemneze învăţătura lui Iisus privitoare la căsătorie, în mod evident cunoştea bine învăţătura lui Iisus.

„Celor căsătoriţi le poruncesc nu eu, ci Domnul, ca nevasta să nu se despartă de bărbat. (Dacă este despărţită, să rămână nemăritată sau să se împace cu bărbatul ei.) Şi nici bărbatul să nu-şi lase nevasta". (1 Corinteni 7: 10) în versetul

I1 Pavel spune că despărţirea ar putea avea loc uneori. Unii simt că aceasta se referă la excepţia pe care a dat-o Iisus. În orice caz, Pavel afirmă clar că dacă există o despărţire, atunci nu trebuie să fie nicio recăsătorire atâta timp cât partenerul cuiva trăieşte, ci doar reconciliere dacă este posibil.

e. Învăţătura lui Iisus arată că o căsătorie este indisolubilă. Legătura căsătoriei nu poate fi ruptă prin „despărţire". Aceasta este de

neschimbat, pentru că Iisus s-a referit la alte relaţii ulterioare ca fiind adulter; fie pentru cel care este lăsat, fie pentru cel care lasă. Acest lucru era nou pentru evrei. Ei înţelegeau că prin divorţ se rupe în totalitate legătura căsătoriei. „Ea să iasă de la el, să plece şi va putea să se mărite după un alt bărbat". (Deuteronom 24: 2) Expresia „o carte de despărţire" afirma clar că soţia era „liberă să se căsătorească după bunul ei plac, fără piedici din partea nimănui, din această zi pentru totdeauna". Pentru ei era foarte surprinzător ca Iisus să numească o astfel de căsătorie – adulter. Chiar şi ucenicii au ripostat: „Dacă astfel stă lucrul cu bărbatul şi cu nevasta lui, nu este de folos să se însoare". (Matei 19: 10) Cu alte cuvinte, dacă nu există niciun mod de retragere din legătura căsătoriei, atunci poate este mai bine

CĂSĂTORIE, DIVORŢ ŞI RECĂSĂTORIRE DIVORŢUL

să nu te căsătoreşti niciodată.

Pavel consemnează acelaşi punct de vedere: *că moartea şi numai moartea poate rupe legătura căsătoriei*. Orice altă relaţie în timpul acestei căsătorii este adulter. „Căci femeia măritată este legată prin Lege de bărbatul ei câtă vreme trăieşte el; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de legea bărbatului ei. Dacă deci, când îi trăieşte bărbatul, ea se mărită după altul, se va chema preacurvă; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de lege, aşa că nu mai este preacurvă, dacă se mărită după altul". (Romani 7: 2 – 3) *g. Învăţătura lui Iisus arată că uneori legile omului sunt în discordie cu legile lui Dumnezeu*. Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, ceea ce face omul pentru a desface o căsătorie, nu rupe legătura. Ceea ce omul numeşte recăsătorire, în ochii lui Dumnezeu este adulter, dacă partenerul adevărat încă mai trăieşte.

h. *Liderii bisericii primare au înţeles că Iisus învăţa că recăsătorirea este adulter*. Ieronim, de exemplu, a scris: „Un soţ poate comite adulter sau poate fi sodomit; poate fi mânjit cu orice delict şi poate să fi fost lăsat de soţia sa datorită păcatelor lui; totuşi el încă este bărbatul ei, şi atâta vreme cât el trăieşte, ea nu se poate căsători cu altul". Ideea de parte inocentă a venit de la Erasmus, un teolog umanist, din timpul Reformei. Luther şi Calvin, precum şi alţi lideri ai Reformei, au înghiţit ideile lui Erasmus cu tot cu coajă şi cu sâmbure. Probabil erau susceptibili faţă de această idee falsă, pentru că oponenţii lor catolici au revendicat poziţia istorică – credincioşie pe viaţă în căsătorie, fără recăsătorire – dar tratarea chestiunilor legate

de căsătorie de către autorităţile catolice era plină de abuzuri.

Aşa cum am arătat, excepţia clarifică afirmaţia lui Iisus în legătură cu despărţirea. Aceasta nu a fost înţeleasă de apostoli sau de liderii bisericii primare ca permiţând recăsătorirea. Deşi scrierile Vechiului Testament includ libertatea de recăsătorire, Iisus a spus că la început n-a fost aşa. El a refăcut ordinea originală a lui Dumnezeu, declarând că recăsătorirea în timp ce partenerul celălalt trăieşte, este adulter.

Şi acum iarăşi la întrebarea: „clauza de excepţie" permite divorţul pe motiv de infidelitate conjugală?

CE ÎNSEAMNĂ „CLAUZA DE EXCEPŢIE"?

Dar eu vă spun că oricine îşi lasă nevasta, afară numai de pricină de curvie, îi dă prilej să preacurvească; şi cine va lua de nevastă pe cea lăsată de bărbat preacurveşte. Matei 5: 32

Eu, însă, vă spun că oricine îşi lasă nevasta, afară de pricină de curvie, şi ia pe alta de nevastă preacurveşte; şi cine ia de nevastă pe cea lăsată de bărbat preacurveşte. Matei 19: 9

Din nefericire, a vedea excepţia doar ca referire la „despărţire", nu rezolvă toată controversa. Dar din fericire, diferenţele sunt relativ mici şi se centrează în mare parte în jurul cuvântului tradus „curvie". Cuvântul grecesc este *porneia*. Acest cuvânt poate avea înţelesul de imoralitate – o purtare rea din punct de vedere sexual în general – sau poate avea accepţii mai specifice, cum ar fi curvie sau prostituţie (rădăcina *pom* înseamnă „a vinde").

Unii savanţi au înţeles că *porneia* înseamnă strict curvie, adică, relaţii sexuale înainte de căsătorie. Ei au înţeles că Iisus ar fi făcut un comentariu legat de obiceiul evreiesc al logodnei.

Din moment ce această perspectivă a fost acceptată în masă de

CĂSĂTORIE, DIVORŢ ŞI RECĂSĂTORIRE DIVORŢUL

către cei conservatori, o vom analiza mai îndeaproape. La evrei, logodna începea cu o propunere şi un angajament pe care şi-l luau în prezenţa martorilor. Era mai mult decât o promisiune privată, făcută în cadrul logodnelor moderne, şi era considerată o legătură legală. Mai mult decât atât, la partenerii logodiţi se făcea referire ca soţ şi soţie. (Vezi Matei 1: 19 şi 20 – „Iosif – soţul ei" şi „Maria – soţia sa".) Prin urmare ruperea unei logodne în societatea ebraică necesita o despărţire legală – o scrisoare de despărţire echivalentă celei necesare cuplurilor căsătorite.

Conform acestui punct de vedere, excepţia lui Iisus avea ca ţintă primordială această situaţie din cultura evreilor. Cu alte cuvinte, El spunea că divorţul este rău, cu excepţia despărţirii de partenerul de logodnă, dacă este necredincios pe perioada logodnei.

Iosif se găsea într-o asemenea situaţie dificilă când a aflat că Maria, logodnica şi „soţia" lui, era însărcinată. „Iosif, bărbatul ei, era un om neprihănit şi nu voia să o facă de ruşine înaintea lumii; de aceea şi-a pus în gând s-o lase pe ascuns". (Matei 1: 19) Cei care susţin punctul de vedere al logodnei au văzut acţiunea premeditată a lui Iosif ca un exemplu a ceea ce Iisus a avut în minte când a spus: „afară numai de pricină de curvie". Ei insistă mai departe că, în timp ce termenul *porneia* are uneori un înţeles mai larg, înseamnă strict „curvie" (relaţii sexuale înainte de căsătorie) atunci când este folosit cu termenul *moichao* (adulter), ca în aceste versete. Cu siguranţă, singura dată când o „soţie" ar putea să „curvească", ar fi în timpul perioadei de logodnă.

Un alt pilon de susţinere pentru această poziţie este faptul că doar Matei include această excepţie. Matei şi-a scris Evanghelia având în vedere, în mod deosebit poporul evreu. Audienţa formată din evrei ar fi înţeles uşor această excepţie pentru curvie.

Premisele majore ale acestui punct de vedere ar fi după cum urmează:

a. Iisus a desfiinţat prevederea mozaică pentru divorţ.

b. Căsătoria, prin urmare, este pe viaţă.

c. Recăsătorirea în timp ce unul dintre parteneri încă trăieşte, constituie adulter.

d. Faţă de evrei, Iisus şi-a explicat poziţia contra divorţului: despărţirea de o soţie logodită, din pricină de curvie, în timpul logodnei, este excepţia care reiese din afirmaţia Sa împotriva despărţirii.

Cu siguranţă această perspectivă este compatibilă cu poziţia majoră a lui Iisus (fără divorţ, fără recăsătorire), dar vom observa că niciun scriitor al bisericii primare n-a înţeles excepţia ca făcând referire la perioada de logodnă din cultura evreilor. Aceasta nu va nega în mod automat înţelegerea din punctul de vedere al logodnei, pentru că scriitorii primelor secole L-au înţeles greşit pe Iisus şi în alte locuri. Cu toate acestea, ei cunoşteau greaca veche cu o fluenţă pe care niciun savant modern n-o poate egala. Cum au înţeles aceşti scriitori ai primelor secole „clauza de excepţie"?

Părinţii preniceeni nu au înţeles *porneia* ca strict „curvie”, ci ca „prostituţie” sau necredincioşie persistentă. Iisus n-a făcut nicio excepţie pentru un act de adulter, altminteri ar fi folosit cuvântul pentru adulter, *moichao*. În schimb, El a folosit *porneia*, indicând un partener care trăieşte în promiscuitate. Cu alte cuvinte, Iisus spunea: fără divorţ, fără recăsătorire; cu excepţia faptului că un om poate să-şi lase nevasta dacă ea persistă în necredincioşie sexuală. Nu trebuie să continue să trăiască într-o relaţie tripartită. Aproape toţi scriitorii bisericii primare din secolele al II-lea şi al III-lea au dat această învăţătură.

DIVORŢUL

Pentru a înţelege poziţia bisericii primare, trebuie să conştientizăm faptul că înţelegerea lor cu privire la „a lăsa”, nu era neapărat sinonimă cu divorţul modern. Divorţul modern, asemenea „cărţii de despărţire” a lui Moise, este un proces legal care include dreptul de recăsătorire. Biserica primară a înţeles în mod clar că divorţul, deşi permis de Moise, a fost desfiinţat de Hristos. În biserica primară nu era permis să divorţezi, în sensul de rupere a unirii şi de permitere a recăsătoririi.

Pentru ei, „a lăsa” un partener însemna în mod literal „a da afară” sau „a părăsi”. Acest fapt era mai mult un proces fizic decât legal, şi astfel, ar fi mai degrabă echivalent cu despărţirea decât cu divorţul modern. De fapt, în societatea romană, „despărţirea” nu necesita niciun proces legal. Biserica primară a înţeles că excepţia lui Iisus se referea la faptul că un partener creştin putea „să părăsească” un partener care trăia în promiscuitate. Cu alte cuvinte, dacă un bărbat avea o soţie care convieţuia cu alţi bărbaţi – care practicau prostituţia – el putea „să o lase”, adică să o dea afară, sau să plece el însuşi.

Din moment ce Iisus a desfiinţat divorţul mozaic, biserica primară a înţeles că „a lăsa” un partener pentru curvie, însemna unul din două lucruri: fie singurătate, fie reconciliere. Recăsătorirea nu era o opţiune.

Această poziţie este în concordanţă cu modul în care Dumnezeu a relaţionat cu poporul Israel. El a pretins de la ei o devotare totală. Dar când s-au întors către idoli, El i-a părăsit, nu ca să caute pe altcineva, ci să aştepte până când pocăinţa îi va aduce înapoi la dragostea Sa.

Haideţi să rezumăm premisele de bază ale bisericii primare: a.

Iisus a desfiinţat prevederea mozaică pentru divorţ (care de asemenea interzice divorţul modern).

b. Prin urmare, căsătoria este pe viaţă.

c. Recăsătorirea cât timp celălalt partener trăieşte, constituie adulter.

d. Despărţirea nu este permisă, excepţie făcând despărţirea de un partener care trăieşte în promiscuitate. (Echivalentul modern pentru despărţirea de un partener care trăieşte în promiscuitate, aşa cum a fost învăţată de biserica primară, înseamnă să te separi şi să rămâi necăsătorit.)

Scriitorii bisericii primare din secolele al II-lea, al III-lea şi al IV-lea ar fi putut înţelege greşit „clauza de excepţie". Probabil, aşa cum susţine interpretarea din punctul de vedere al logodnei, Iisus a făcut excepţia pentru o audienţă formată din evrei, Matei fiind singurul care a consemnat-o. Aşa cum am observat mai devreme, perspectiva din punctul de vedere al logodnei este în concordanţă cu poziţia de bază a lui Iisus: fără divorţ, fără recăsătorire. Perspectiva bisericii primare de asemenea este în concordanţă cu această poziţie de bază. În ciuda faptului că şi-au permis să se despartă pentru prostituţie, au înţeles că Iisus a înlăturat divorţul mozaic (şi prin urmare şi divorţul modern). Căsătoria este pe viaţă – fără nicio excepţie. În de ce traducerile moderne traduc *porneia* ca fiind „imoralitate"?

Traducerile moderne tind să traducă *porneia* din perspectiva excepţiei, conform cu punctul de vedere al lui Erasmus. Astfel în traducerea NTR3: în Matei 5: 32 scrie „imoralitate", iar în Matei 19: 9 scrie „adulter". În traducerea BVA4: în Matei 5: 32 scrie „adulter".

3. Noua traducere în limba română

4. Biblia versiunea actualizată

DIVORŢUL

Iar în Matei 19: 9 scrie „relaţii sexuale în afara căsătoriei". Aceste traduceri sunt folosite, în ciuda faptului că în mod obişnuit dicţionarele traduc cuvântul *porneia* ca „prostituţie" sau „curvie". Traducerea eronată a cuvântului *porneia* ca „imoralitate" generală, este evidentă mai ales când analizăm contextul. Ia în considerare următoarele puncte:

1. Dacă Iisus s-ar fi referit la adulter (ca însemnând „imoralitate" şi „relaţii sexuale în afara căsătoriei"; „cu siguranţă că El ar fi folosit termenul pentru adulter – moichao. Iisus nu folosea termenii fără

responsabilitate, mai ales în disputele cu experţii legii.

2. Traducerile care folosesc sensul de „imoralitate”, îl plasează pe Iisus de partea unei partide a fariseilor. În Matei 19 fariseii încercau să-l atragă pe Iisus într-o controversă pe care o aveau între ei. (I-au pus întrebarea „ca să-L ispitească”) o parte dintre ei urma învăţătura liberală a lui Hilles, care permitea divorţul din aproape orice motiv. Cealaltă parte îl urma pe Shammai, care permitea divorţul doar pe motiv de infidelitate conjugală. Iisus nu i-a urmat pe niciunul dintre ei. El a spus: „Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă” (Matei 19: 6), adică „Fără divorţ” (ca şi cum ar spune: „Eu nu sunt de acord cu niciunul dintre voi”). Fariseii au protestat. Dacă Iisus şi-ar fi schimbat afirmaţia şi ar fi spus: „Fără divorţ, cu excepţia cazurilor de infidelitate conjugală”, atunci S-ar fi retras de pe poziţia iniţială (ceea ce ar fi însemnat să spună: „Sunt de acord cu Shammai”).

3. O asemenea poziţie nu i-ar fi surprins pe ucenicii lui Iisus. Ei au exclamat (după excepţia Sa): „Dacă astfel stă lucrul cu bărbatul şi nevasta lui, nu este de folos să se însoare” (Matei 19: 10). Dacă Iisus ar fi confirmat pur şi simplu poziţia lui Shammai (fără divorţ cu excepţia cazurilor de infidelitate conjugală), de ce ar mai fi văzut ucenicii învăţătura Sa ca fiind radicală? în mod clar, Iisus învăţa un principiu cu care nici măcar ucenicii nu erau familiari.

4. Cuvântul „imoralitate” nu este în concordanţă cu Luca şi Marcu, care au înţeles amândoi în mod clar, că învăţătura lui Iisus era căsătorie pe viaţă; fără divorţ şi fără recăsătorire.

Concludem spunând că traducerile moderne prezintă o interpretare greşită a cuvântului *porneia* în Matei 5: 32 şi 19: 9. Contextul cere ca înţelesul cuvântului *porneia* să descrie ceva mai restrictiv decât orice tip de imoralitate sau adulter; ceva ce a cauzat ca învăţătura lui Iisus cu privire la căsătoria pe viaţă, să-i surprindă pe ucenici.

E de înţeles că traducătorii nu trebuie să fie comentatori – nu trebuie să însereze clarificări în text. Deşi traducerea Cornilescu foloseşte pentru *porneia*, cuvântul „curvie” – care are un înţeles destul de limitat – este mult mai loială contextului decât traducerile moderne. Cuvântul „prostituţie” are un înţeles restrictiv, atunci când se păstrează înţelesul dat de biserica primară.

DE CE ESTE PĂCAT SĂ DIVORŢEZI?

În cartea „Viaţa familiei creştine” sunt prezentate şapte motive

ca răspuns la această întrebare. Pentru că vorbesc la subiect şi rezumă mult din ce a fost spus până acum, le vom cita în întregime:

1. Divorţul este împotriva îndrumării clare a Cuvântului lui Dumnezeu. „Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă" (Marcu 10: 9).

2. Divorţul este împotriva caracterului lui Dumnezeu. În Maleahi 2, Dumnezeu numeşte divorţul „necredincioşie". Dumnezeu este credincios. Ceea ce promite, El şi împlineşte. Divorţul contrazice caracterul de credincioşie al lui Dumnezeu.

DIVORŢUL

Dragostea cere loialitate. Cei care divorţează, încalcă acest legământ sacru al dragostei, demonstrând în schimb necredincioşie şi trădare. Dar, în Maleahi 2 nu se pune accentul pe ruperea legământului de căsătorie, ci pe faptul că Israel a încălcat legământul cu Dumnezeu. Dumnezeu a demonstrat concret că cei care încalcă legământul faţă de oameni, vor încălca şi legământul faţă de Dumnezeu. Cu alte cuvinte, acolo unde relaţiile umane sunt marcate de un duh de infidelitate, şi relaţia lor cu Dumnezeu va fi afectată de necredincioşie. Nu e de mirare faptul că Dumnezeu spune: „urăsc despărţirea în căsătorie".

3. *Divorţul demonstrează o inimă împietrită*. Iisus a spus clar că divorţul a fost permis datorită „împietririi inimii" (Marcu 10: 5). La aceasta se mai poate adăuga mărturia multor consilieri maritali. Problema fundamentală în conflictele din căsătorie este egocentrismul. Aşadar, divorţul este dovada unei inimi împietrite. Pentru a rezolva problemele din căsătorie şi pentru a experimenta unitate adevărată, este nevoie de umilinţă, dragoste şi respect.

4. Divorţul îl răneşte pe partener. Necredincioşia înseamnă trădare. Acolo unde este trădare, este şi durere. Încrederea şi loialitatea sunt legate în mod intrinsec în dragoste; iar divorţul taie fără milă aceste legături, cauzând durere. Întotdeauna. Este imposibil ca divorţul să intervină într-o relaţie legitimă dintre un bărbat şi o femeie ca urmare a unui act de dragoste şi compasiune. Ura şi rănile sunt întotdeauna prezente.

5. *Divorţul îi răneşte pe copii şi lasă cicatrici în vieţile lor*. Următoarea relatare este mărturia unei fiice ai cărei părinţi au divorţat:

„Te rog, nu semna! Tăticule, nu semna!

Sunt sigură că rugăminţile mele au făcut să-i fie şi mai greu

tatălui meu, dar ţinând ferm stiloul în mână continuă să-şi scrie numele pe ultima pagină.

Astfel a fost distrusă lumea mea şi eu însămi odată cu ea, pentru că în acea zi ceva a murit în inima mea de copil…

Protestele şi lacrimile amare au fost în zadar, pentru că instanţele de judecată nu ţin cont de inima omului atunci când iau hotărâri. Mama şi tata urmau să fie „liberi", nu însă şi noi, copiii. Eu am ajuns sclava disperării. Certurile? Au încetat, dar strigătele copiilor cu inima frântă le-au luat locul şi, cel puţin eu, tânjeam să aud acele certuri, dacă asta ar fi însemnat că puteam fi iarăşi cu mama şi tata!

Aş dori să pot lua mâna oricărui părinte care cochetează cu gândul divorţului şi să-l duc cu mine înapoi în timp, prin valea prin care am trecut. Dacă rana din inima unui copil inocent, dacă şocul dur asupra unei vieţi gingaşe, dacă lacrimile copilului nedorit, dacă groaza şi umbra ar putea fi chemate ca martori la procesele de divorţ, atunci niciun copil n-ar mai trebui să umble pe calea crâncenă care începe odată cu semnarea acelor hârtii la tribunal. În schimb, părinţii ar plânge cu amar şi şi-ar da seama, că cei care suferă de pe urma divorţului şi a recăsătoririi sunt copiii inocenţi. iv

6. *Divorţul creează mai departe bariere în calea reconcilierii*. În prima sa scrisoare către corinteni, Pavel avertizează chiar şi

CĂSĂTORIE, DIVORŢ ŞI RECĂSĂTORIRE DIVORŢUL

Împotriva separării de un partener necredincios, iar mai apoi spune: „(Dacă este despărţită, să rămână nemăritată sau să se împace cu bărbatul ei.) Şi nici bărbatul să nu-şi lase nevasta" (1 Corinteni 7: 11). Chiar dacă aici nu discutăm despre separare, putem vedea foarte uşor că Pavel pledează pentru reconciliere, chiar şi când e vorba de un partener necredincios. Divorţul este ca şi cum ai adăuga un lacăt la uşa prin care un partener necredincios a plecat. Acolo unde reconcilierea este un obiectiv, divorţul nu poate fi o opţiune.

7. *Divorţul perpetuează păcatul*. Oamenii aleg să divorţeze ca o rezolvare a problemelor din căsătorie. Dar este imposibil să corecteze problemele prin neascultare de Dumnezeu. Divorţul creează întotdeauna şi mai multe probleme. Iisus a observat în mod specific că divorţul dă naştere la adulter (Matei 5: 32). Nimeni nu poate păstra în el consecinţele păcatului, şi acest lucru este adevărat mai ales în cazul divorţului. Păcatul conduce la păcate, şi aceste păcate se multiplică în generaţiile care urmează. Studiile au arătat că cei care provin din

familii divorţate au o mai mare rată de divorţ, decât cei ai căror părinţi au rămas credincioşi. Păcatul ia proporţii asemenea unui bulgăre de zăpadă/

CARE AR FI CÂTEVA SUGESTII PRACTICE PENTRU CEI CARE AU DIFICULTĂŢI ÎN CĂSĂTORIE?

Dacă divorţul nu este o opţiune, ce alternative sunt disponibile atunci când un cuplu are probleme serioase în căsătorie, cum ar fi: un partener abuziv, un partener imoral, un partener care este implicat în activităţi ilegale, sau când un partener necreştin îi atrage pe copii în activităţi păcătoase?

Aceste situaţii nu trebuie tratate niciodată în mod uşuratic.

Datorită faptului că circumstanţele variază considerabil, este imposibil să oferi călăuzire specifică pentru toate situaţiile. Cu toate acestea, există principii şi îndrumări biblice care pot fi aplicate în moduri practice şi concrete.

1. Într-o căsătorie dificilă, un creştin trebuie să respecte rolurile biblice de soţ şi soţie.

Nevestelor, *fiţi supuse bărbaţilor voştri ca Domnului*. *Bărbaţilor*, *iubiţi-vă nevestele cum a iubit şi Hristos Biserica şi* S-*a dat pe sine pentru ea*. *Efeseni 5*: *22, 25*

Rolul soţului este să fie un conducător iubitor în casă. O soţie este chemată să-i fie supusă soţului ei şi să-l susţină. Într-o căsătorie care se surpă pe marginea divorţului, de obicei există pe undeva o deteriorare a responsabilităţii. Într-adevăr, una din primele surse de necaz într-o familie, este un partener arogant. Un soţ creştin ar trebui să urmeze cu strictețe învăţătura biblică pentru soţi, iar o soţie învăţătura pentru soţii. Un soţ sau o soţie, care au probleme în căsătorie, ar putea găsi de folos să facă o listă cu responsabilităţile personale, să le numeroteze în ordinea priorităţilor, şi apoi să discute lista cu partenerul lui sau al ei, notând sugestiile pentru îmbunătăţire. Cu siguranţă, în căsătorie dragostea sinceră este o motivaţie mai bună decât o listă de verificare, însă lista poate fi de ajutor în restabilirea dragostei.

2. Într-o căsătorie dificilă, un creştin are nevoie de ajutorul şi susţinerea fraţilor credincioşi.

Şi dacă suferă un mădular, *toate mădularele suferă împreună cu el*; *dacă este preţuit un mădular*, *toate mădularele se bucură împreună cu el*. *1 Corinteni 12*: *26*

Orice mădular din trupul lui Hristos ar trebui să aibă siguranţa că atunci când se află în *necaz*, fraţii şi surorile îl înţeleg, simt împreună cu el şi sunt gata să-l ajute după cum e nevoie.

Acest verset, luat în context, ar indica faptul că sunt unele suferinţe pe care Dumnezeu nu intenţionează să le purtăm noi singuri, suferinţe care de fapt necesită suportul unui trup mai mare. Din nefericire, oamenii care au probleme în căsătorie consideră problemele aşa de traumatizante, aşa de dureroase şi de personale, încât nu doresc să le împărtăşească cu nimeni. Vor să se izoleze. Cu siguranţă că există un loc pentru intimitate – problemele personale nu trebuie să fie întotdeauna cunoscute de toţi membrii din biserică. Pe de altă parte, un trup matur de credincioşi poate oferi susţinere în rugăciune şi sprijin în încercări, ceea ce înseamnă foarte mult pentru membrii care suferă. Cu cât mai mult o frăţietate practică dragostea reciprocă, încrederea, deschiderea şi smerenia, cu atât mai uşor va fi pentru membrii răniţi să caute susţinere şi sprijin într-un trup mai mare.

3. Într-o căsătorie dificilă, un creştin ar trebui să caute sfatul soţilor şi soţiilor mature din punct de vedere spiritual.

Spune că cei bătrâni trebuie să fie treji, *vrednici de cinste*, *cumpătaţi*, *sănătoşi în credinţă*, *în dragoste*, *în răbdare*. *Spune că femeile în vârstă trebuie să aibă o purtare cuviincioasă*, *să nu fie nici clevetitoare*, *nici dedate la vin*; *să înveţe pe alţii ce este bine*, *ca să înveţe pe femeile mai tinere să-şi iubească bărbaţii şi copiii*; *să fie cumpătate*, *cu viaţa curată*, *să-şi vadă de treburile casei*, *să fie bune*, *supuse bărbaţilor lor*, *pentru ca să nu se vorbească de rău Cuvântul lui Dumnezeu*. *Sfătuieşte*, *de asemenea*, *pe tineri să fie cumpătaţi*. *Tit 2*: *2 – 6*

Scriptura îi îndrumă în mod clar pe tineri să înveţe de la cei mai maturi, responsabilităţile pe care le implică viaţa de căsătorie. Fără îndoială că neglijarea acestei metode de învăţare în cele mai multe biserici, reprezintă în parte cauza deteriorării multor căsătorii. Cu o generaţie în urmă, bărbaţii şi femeile au părăsit rolurile pe care Dumnezeu le-a rânduit pentru soţi şi soţii. Generaţia actuală nu numai că are multe probleme în căsătorii, dar în cele mai multe situaţii au prea puţine cupluri mai în vârstă care să fie în stare să-i ajute să-şi corecteze problemele şi să-şi pună familia în rânduială. Tiparul

gândirii din ziua de astăzi este „du-te la un consilier de familie". Dar din păcate prea mulţi consilieri maritali au fost instruiţi în proceduri care resping sfatul lui Dumnezeu.

Apoi, un decor al bisericii apostate subminează eficacitatea acestei abordări pentru problemele din căsătorie. Cu toate acestea, încă sunt biserici în care integritatea căsătoriei a fost menţinută şi în care cei mai în vârstă sunt în stare să-i înveţe pe cei mai tineri elementele de bază pentru viaţa de căsătorie. Acesta este planul lui Dumnezeu.

4. Într-o căsătorie dificilă, un creştin ar trebui să-şi asume responsabilitatea de a reconstrui căsnicia cât mai mult posibil.

Celor căsătoriţi le poruncesc nu eu, ci Domnul, ca nevasta să nu se despartă de bărbat. (Dacă este despărţită, să rămână nemăritată sau să se împace cu bărbatul ei.) Şi nici bărbatul să nu-şi lase nevasta. 1 Corinteni 7: 10, 11

Aşa cum am văzut mai devreme, în Vechiul Testament, Dumnezeu a permis divorţul în anumite circumstanţe. Divorţul le acorda dreptul să se recăsătorească, dar le interzicea să se întoarcă la fostul partener. Cu toate acestea, în Noul Testament, Iisus a

DIVORŢUL

reinstituit planul original al lui Dumnezeu şi nu numai că a interzis divorţul, ci a spus că dacă cineva divorţează şi se căsătoreşte cu altcineva, comite adulter – prima căsătorie încă rămâne valabilă în ochii lui Dumnezeu. De aceea Pavel i-a învăţat pe credincioşi să nu se despartă de partenerii lor, dar dacă s-au despărţit, să rămână necăsătoriţi sau să se împace.

Din moment ce căsătoria este indisolubilă, cei care sunt separaţi sau divorţaţi sunt chemaţi să se împace – să restabilească şi să reconstruiască relaţia lor de căsătorie, atât cât le stă în putere. Când se văd ca fiind cei care încearcă să restaureze, aduce o nouă perspectivă asupra căsătoriei dificile. Aduce scop – opusul perspectivei în care se văd ca fiind victima.

Cum se abordează restaurarea?

Sunt şapte domenii de bază care trebuie restaurate:

Relaţia cu Dumnezeu.

Relaţia cu sine.
Relaţia cu soţul sau soţia.
Relaţia cu copiii.
Relaţia cu rudele apropiate.
Relaţia cu biserica.
Mărturia neprihănirii.

Cel care reconstruieşte ar trebui să-şi fixeze obiective pentru fiecare din aceste domenii, recunoscând unde se situează faţă de poziţia unde îl vrea Dumnezeu şi să proiecteze în mod realist anumiţi paşi pentru a atinge acele obiective. Folosirea unui creion şi a unei coli de hârtie poate fi de ajutor în listarea concretă a obiectivelor şi a paşilor. De asemenea, o persoană de încredere poate fi de mare ajutor ca îndrumător spiritual. Haideţi să luăm în considerare pe scurt fiecare domeniu.

Reconstruirea relaţiei cu Dumnezeu. Pentru a experimenta puritatea sufletului şi curajul de a se confrunta cu dificultăţile de reconstruire a căsătoriei, cel care vrea să restaureze, trebuie să-L caute zilnic pe Domnul. Părtăşia zilnică cu Dumnezeu nu numai că întăreşte şi purifică duhul, ci îl face conştient pe cel ce restaurează de nevoia sa de a se baza pe Dumnezeu. „Dacă nu zideşte Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc; „(Psalmul 127: 1) „Căci Domnul îşi întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijine pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui" (2 Cronici 16: 9). *Reconstruirea relaţiei cu sine*. Unul dintre cele mai mari domenii de conflict într-o căsătorie dificilă este conflictul interior din inima şi mintea celui implicat. Deseori acest conflict este în subconştient şi se învârte în jurul dorului nespus de mare şi neîmplinit după dragoste, siguranţă şi în jurul conştientizării continue a eşecului. O relaţie potrivită cu cineva necesită cunoaşterea gândurilor şi sentimentelor reale ale celuilalt. Necesită să fii sincer. Şi deseori necesită să te deschizi în faţa unui prieten matur, pentru a discuta despre aceste sentimente interioare. Citirea Psalmilor poate ajuta la dobândirea sincerităţii interioare. Pacea lăuntrică vine pe parcurs, dacă după ce omul s-a smerit şi s-a pocăit îi permite Domnului să-i reînnoiască duhul şi să-i restaureze calităţile caracterului, şi anume: umilinţa, compasiunea, credinţa, cumpătarea, blândeţea şi evlavia. Ia în considerare Fericirile (Matei 5) ca paşi pentru refacerea păcii lăuntrice. *Reconstruirea relaţiei cu soţul sau soţia*. Aceasta ar

putea fi limitată. Poate soţul/soţia a plecat, sau chiar s-a recăsătorit. Conform cu 1 Corinteni 7: 15, partenerul credincios dintr-o asemenea situaţie trebuie să-l lase pe cel necredincios să

plece. Cu toate acestea, în măsura în care se poate, cel care reconstruieşte ar trebui să îndrepte toate greşelile şi păcatele făcute împotriva partenerului. Ba mai mult, ar trebui să fie deschis să asculte punctul de vedere al soţului/soţiei – fără să se justifice – încercând să privească din perspectiva partenerului. Ar trebui să refuze să-l subestimeze sau să-l condamne pe partener, atât în mintea sa, cât şi în faţa altora. Dacă există nedreptăţi, ar trebui să aleagă să răspundă conform învăţăturii lui Iisus: „Binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc" (Matei 5: 44). *d*. *Reconstruirea relaţiei cu copiii*. Dumnezeu se aşteaptă ca taţii şi mamele să-şi instruiască şi să-şi educe copiii să umble pe căile Sale. „Şi poruncile acestea, pe care ţi le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipăreşti în mintea copiilor tăi şi să vorbeşti de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca şi când te vei scula" (Deuteronom *6*: *6*, 7). Copiii au nevoie de hrană şi educaţie, de îndreptare şi disciplină, de dragoste şi îngrijire din parte părinţilor. Acolo unde s-a produs deja separarea, acest lucru va fi mai greu de realizat, însă cel care reconstruieşte trebuie, în măsura în care poate, să-şi îndeplinească responsabilitatea de a-şi iubi copiii şi de a-i instrui în căile lui Dumnezeu. *e*. *Reconstruirea relaţiei cu rudele apropiate*. Cele mai multe probleme din căsătorie se răsfrâng asupra rudelor apropiate. Înstrăinarea, durerile şi neînţelegerile la o scară mai mare, contribuie la problemele din căsnicie. Cel care reconstruieşte trebuie să dărâme zidurile şi să refacă podurile, astfel încât rudele apropiate să se roage şi să lucreze împreună pentru restaurarea căsniciei. Tot aşa

În cum mândria stă la baza conflictului, smerenia este cheia fi reconstruirii. E posibil ca pentru a reface astfel de relaţii.

cel care reconstruieşte să trebuiască să-şi mărturisească greşelile cu umilinţă şi zdrobire, însă acea umilinţă sinceră permite ca harul lui Dumnezeu să se reverse. „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriţi le dă har" (1

Petru 5: 5).

Reconstruirea relaţiei cu biserica. Am observat mai devreme că cel care reconstruieşte are nevoie de o relaţie solidă cu; o frăţietate

matură care să-l ajute să poarte sarcina unei *t*. căsătorii dificile. Frăţietatea, pe de altă parte, are nevoie II de mărturia şi sprijinul celor care aleg să trăiască pentru JŞ Dumnezeu chiar şi în situaţii dificile. Uneori cei care au probleme în căsătorie cred că sunt o povară pentru biserică îi deoarece au nevoie de aşa multă rugăciune, încurajare *şi ţi* ajutor. Cu toate acestea, în realitate, biserica are nevoie de fiecare membru care îl caută pe Dumnezeu. „Ba mai mult, L mădularele trupului care par mai slabe sunt de neapărată I trebuinţă" (1 Corinteni 12: 22). Mai mult decât atât, deseori *i* [biserica poate oferi sfaturi şi susţinere în deciziile grele cu f care o persoană se confruntă în soluţionarea unei situaţii f dificile din căsnicie. „Când nu este chibzuinţă, poporul f cade; dar biruinţa vine prin marele număr de sfetnici" î> (Proverbe 11: 14).

p *g*. *Reconstruirea unei mărturii a neprihănirii*. Cel care P reconstruieşte trebuie să dea dovadă de o mărturie curată *p* a neprihănirii. Toţi ştiu că situaţiile conflictuale din familie înN sunt neplăcute, dar puţini oameni, mai ales printre cei p necreştini, ştiu că angajamentul de a rezolva problemele *f*. grele din căsătorie este o alegere mai bună decât încălcarea

CĂSĂTORIE, DIVORŢ ŞI RECĂSĂTORIRE

sau ruperea legămintelor. Atunci când cei care sunt implicaţi în conflict, în despărţire, sau în divorţ sunt văzuţi că urmăresc să coopereze cu Dumnezeu în această sarcină dificilă de reconstruire, vieţile lor trâmbiţează măreţia harului lui Dumnezeu. EXISTĂ alternative pentru divorţ. EXISTĂ o cale de a reface relaţiile rupte. EXISTĂ căi de a înfrunta problemele omeneşti foarte dificile, într-un mod corect.

CA UN CREŞTIN CARE A EXPERIMENTAT DIVORŢUL, CUM RĂSPUND LA RESPINGERE?

În ciuda faptului că divorţul este rău, unii credincioşi îl experimentează. Poate au divorţat împotriva voinţei lor. Poate au iniţiat divorţul înainte de convertire sau într-o stare de neascultare, şi după ce au trecut prin trauma divorţului ajung în punctul în care îşi doresc să reconstruiască căsnicia.

Divorţul fără durere este imposibil. Două inimi fericite unite în dragoste sunt sfâşiate. Din durere izbucnesc întrebări care nu au niciun răspuns, reacţii care nu pot fi explicate în cuvinte, sentimente prea pătrunzătoare pentru simţ şi singurătate de neimaginat. În

această furtună emoţională sunt mii de momente de durere, fiecare diferit de celălalt, toate necesitând să fie examinate şi tratate, dar toate strigă împreună acelaşi mesaj inevitabil: RESPINGERE!

Nicio persoană care a divorţat nu poate scăpa fără să experimenteze durerea respingerii. Dacă sentimentul respingerii nu poate fi evitat, atunci cum să răspund când mă confrunt cu el? Sunt cel puţin trei lucruri pe care trebuie să le facă un creştin care se află într-o asemenea situaţie.

DIVORŢUL

1. Să fie sincer cu privire la responsabilitatea personală faţă de fosta relaţie.

Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuşi este lumină, avem părtăsie unii cu alţii; şi sângele lui Iisus Hristos, Fiul Lui, ne curăţă de orice păcat. Dacă zicem că n-avem păcat, ne înşelăm singuri, şi adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne cureţe de orice nelegiuire. 1 Ioan 1: 7 – 9

O parte din abilitatea oricărui creştin de a trata respingerea, stă în a fi sincer faţă de Dumnezeu şi faţă de sine, în a-şi recunoaşte păcatele şi defectele în mod clar şi de a se deschide curăţirii şi creşterii lăuntrice. Este extrem de dificil să fii sincer când treci prin trauma emoţională a divorţului. De obicei ai nevoie de ajutorul unui pastor sincer sau al unui prieten creştin de încredere.

2. Să descopere siguranţa acceptării lui Dumnezeu.

Caută să te înfăţişezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie ruşine şi care împarte drept Cuvântul adevărului. 2 Timotei 2: 15

Voi aveţi totul deplin în El. Coloseni 2: 10

Căci tatăl meu şi mama mea mă părăsesc, dar Domnul mă primeşte. Psalmul 27: 10

Numai Dumnezeu poate împlini nevoile noastre cele mai profunde. El nu se aşteaptă ca un partener să fie capabil să se îngrijească în întregime de nevoile noastre personale. Creştinul care experimentează trauma de a fi dat afară din viaţa şi dragostea

CĂSĂTORIE, DIVORŢ ŞI RECĂSĂTORIRE DIVORŢUL

partenerului, are potenţialul de a experimenta acceptarea lui Dumnezeu în moduri indescriptibile.

Acceptarea lui Dumnezeu nu elimină durerea respingerii

maritale, ci schimbă efectul acelei respingeri. Inundă supărările pământeşti cu bucuria cerească, şi dă vieţii o nouă semnificaţie şi un nou scop.

3. Să evite amărăciunea.

Bărbaţilor, iubiţi-vă nevestele şi nu ţineţi necaz pe ele. Coloseni 3: 19

Urmăriţi pacea cu toţi şi sfinţirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul. Luaţi seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare, şi mulţi să fie întinaţi de ea. Evrei 12: 14, 15

Amărăciunea calcă pe urmele respingerii. Însă oricine o găzduieşte, cochetează cu cei mai răi criminali. În noaptea întunecoasă a depresiei şi descurajării, amărăciunea va lega pe furiş duhul, va jefui lăuntrul de bucurie, pace şi dragoste, şi va turna combustibil peste întreaga viaţă – amintiri, probleme, personalităţi, situaţii trecute şi prezente – şi va aprinde întreaga scenă cu focul iadului.

Este nevoie de credinţă pentru a zădărnici amărăciunea în mod eficient. „Pe deasupra tuturor acestora, luaţi scutul credinţei, cu care veţi putea stinge toate săgeţile arzătoare ale celui rău" (Efeseni 6: 16). Credinţa va recunoaşte că Dumnezeu este suveran. Credinţa va răspunde cu ascultare la călăuzirea lui Dumnezeu. Credinţa primeşte răspunsuri cereşti la nevoi omeneşti. Credinţa nu se concentrează asupra atacatorului, ci asupra APĂRĂTORULUI măreţ. Deci, credinţa învaţă să se bucure în Dumnezeu şi refuză să se târască în autocompătimire, vină şi resentimente. Credinţa este cheia pentru depăşirea amărăciunii şi respingerii.

«Mv.

RECĂSĂTORIRE

RECĂSĂTORIRE

CE SPUNE BIBLIA DESPRE RECĂSĂTORIREA DUPĂ DIVORŢ?

Oricine îşi lasă nevasta şi ia pe alta de nevastă preacurveşte faţă de ea; şi dacă o nevastă îşi lasă bărbatul şi ia pe altul de bărbat preacurveşte. Marcu 10: 11, 12

Căci femeia măritată este legată prin Lege de bărbatul ei câtă vreme trăieşte el; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de legea bărbatului ei. Dacă deci, când îi trăieşte bărbatul, ea se mărită după altul, se va chema preacurvă; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată

de lege, aşa că nu mai este preacurvă, dacă se mărită după altul. Romani 7: 2, 3

Atât Iisus cât şi Pavel sunt cât se poate de clari – recăsătorirea nu este permisă cât timp partenerul celălalt trăieşte. Divorţul nu-ţi dă dreptul de a te recăsători. A te recăsători înseamnă să intri într-o relaţie de adulter.

NU SPUNE PAVEL CĂ DACĂ UN PARTENER NECREDINCIOS SE DESPARTE, „ÎN ÎMPREJURAREA ACEASTA, FRATELE SAU SORA NU SUNT LEGAŢI". (I CORINTENI 7: 15)?

Pentru a înţelege această afirmaţie, trebuie să luăm în considerare contextul. În această epistolă, Pavel răspunde la întrebările care i-au fost adresate de către cei din Corint, într-o scrisoare anterioară (vezi 1 Corinteni 7: 1). În acest pasaj Pavel dă instrucţiuni clare că pentru oamenii căsătoriţi, relaţiile sexuale sunt permise şi n-ar trebui să fie restricţionate, decât cu excepţia consensului reciproc, pentru scurte perioade de timp. Mai mult decât atât, el învaţă că perechile căsătorite nu au voie să se despartă, iar dacă sunt despărţiţi n-ar trebui să se recăsătorească, ci mai degrabă să caute să se împace. Chiar şi atunci când partenerul este necredincios, n-ar trebui să existe o despărţire, pentru că cel credincios poate fi un mijloc de aducere la mântuire atât a partenerului necredincios cât şi a copiilor. Apoi urmează versetul privitor la „nu sunt legaţi". „Dacă cel necredincios vrea să se despartă, să se despartă; în împrejurarea aceasta, fratele sau sora nu sunt legaţi: Dumnezeu ne-a chemat să trăim în pace" (1 Corinteni 7: 15).

Expresia „nu sunt legaţi" este interpretată greşit de unii, care spun că dacă cel necredincios divorţează de cel credincios, cel credincios este liber să se recăsătorească. Dacă astfel ar sta lucrurile, atunci Pavel s-ar contrazice pe el însuşi, când cu doar câteva versete înainte (în versetul 11) spune: „(Dacă este despărţită, să rămână nemăritată sau să se împace cu bărbatul ei.) Şi nici bărbatul să nu-şi lase nevasta".

Expresia „nu sunt legaţi" este folosită în contextul discuţiei despre obligaţiile maritale – oferind „bunăvoinţa datorată", fără reţineri de la relaţiile sexuale, rămânând cu cel necredincios şi sfinţind partenerul necredincios şi copiii. Dacă cel necredincios se desparte, atunci cel credincios este liber să-l/s-o lase să plece şi nu trebuie să se simtă vinovat pentru obligaţiile pe care nu le poate îndeplini. Cu alte

cuvinte, cel credincios „nu este legat" să mafiii

trăiască în aceeaşi casă şi să-şi îndeplinească îndatoririle conjugale faţă de un partener împotrivitor şi necredincios. Ci mai degrabă: „Dumnezeu ne-a chemat să trăim în pace".

AR TREBUI CA O CĂSĂTORIE ADULTERĂ SĂ FIE RUPTĂ, SAU CUPLUL POATE CERE IERTARE ŞI APOI SĂ RĂMÂNĂ ÎMPREUNĂ?

Ia în considerare din nou, următoarele versete din Scriptură: *El le-a zis*: *„Oricine îşi lasă nevasta şi ia pe alta de nevastă preacurveştefaţă de ea*; *şi dacă o nevastă îşi lasă bărbatul şi ia pe altul de bărbat preacurveşte" Marcu 10*: *11, 12*

Sub Vechiul Legământ o carte de despărţire acorda dreptul de recăsătorire. Recăsătorirea nu era considerată adulter, pentru că Dumnezeu recunoştea divorţul – El a recunoscut divorţul, dar nu ca aprobare, ci datorită împietririi inimii lor (Marcu 10: 5). Cu toate acestea, Iisus a spus că divorţul şi recăsătorirea sunt adulter. Cu alte cuvinte, căsătoria partenerilor care îndeplinesc condiţiile, este indisolubilă până la moarte.

Timpul verbului din limba greacă tradus prin „preacurveşte" din Marcu 10: 11 şi 12, este indicativ prezent, ceea ce sugerează o acţiune continuă. Înseamnă că „preacurveşte mereu". Adulterul nu este doar în trecut. El începe odată cu cea de-a doua relaţie şi continuă atâta vreme cât ţine relaţia – recăsătorirea este adulter continuu faţă de fostul partener, cât timp acel partener trăieşte. Din nou, acest lucru n-a fost valabil sub legea lui Moise, dar este valabil sub învăţătura lui Iisus.

Singura concluzie care se potriveşte învăţăturii lui Iisus, este aceea de a rupe relaţia de adulter. Cei care doresc să fie curăţiţi de

RECĂSĂTORIRE

păcatele lor, trebuie să părăsească relaţia de adulter.

Atât în Vechiul Testament cât şi în Noul Testament este clar că a cere iertare pentru un păcat şi a rămâne în el este inadmisibil. Dumnezeu le pune oamenilor din zilele lui Ieremia o întrebare sceptică: „Cum? Furaţi, ucideţi, preacurviţi... Şi apoi veniţi să vă înfăţişaţi înaintea Mea, în Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu, şi ziceţi: «Suntem izbăviţi!»... ca iarăşi să faceţi toate aceste urâciuni!" (Ieremia 7: 9, 10). Când fariseii au venit la Ioan dorind să se boteze, fără vreo intenţie să părăsească păcatul, Ioan le-a spus direct

ce credea cu privire la motivul lor. „Pui de năpârci, cine v-a învăţat să fugiţi de mânia viitoare? Faceţi, dar, roade vrednice de pocăinţa voastră" [cu alte cuvinte, demonstrativă pocăinţa căindu-vă sincer pentru păcatele voastre şi fiţi gata să le părăsiţi] (Matei 3: 7, 8).

Să presupunem că un membru al mafiei i-ar cere iertare lui Dumnezeu, iar apoi ar continua ca membru în activităţile mafiei. Crezi că ar fi posibil ca acest membru să fie iertat? N-am spune că pentru a se împăca cu Dumnezeu trebuie să rupă legătura cu mafia şi să părăsească practicile păcătoase – hoţiile, uciderile, jafurile, escrocheriile etc? Să presupunem că nu rupe legătura. Atunci, ce mărturie ar mai fi pentru următorul om pe care îl şantajează, următorul director de companie pe care îl trage pe sfoară, următoarea persoană pe care o loveşte? „Ştiu că nu-i bine ce am de gând să-ţi fac, dar am fost iertat prin harul şi mila lui Iisus, şi ştiu că El mă va ierta şi pentru asta. Şi tu poţi găsi iertare, dacă îi ceri acest lucru, înainte să apăs pe trăgaci". Cum ar putea fi aceasta o mărturie care să-l aducă slavă lui Dumnezeu?

Dar oare lucrurile stau altfel, dacă noi continuăm în ceea ce Iisus a numit clar adulter şi spunem: „Ştiu că nu este bine, dar acum sunt implicat în asta şi sunt sigur că Iisus mă va ierta"?

DIVORŢ ŞI RECĂSĂTORIRE RECASATORIRE

Cine îşi ascunde fărădelegile nu propăşeşte, *dar cine le mărturiseşte şi se lasă de ele capătă îndurare*. *Proverbe 28*: *13*

ESTE POTRIVIT SĂ CERI DIVORŢ ÎN CADRUL UNEI RELAŢII NESCRIPTURALE SAU AR TREBUI SĂ EXISTE O SIMPLĂ SEPARARE?

Mai întâi ar trebui să observăm că relaţiile pot fi nescripturale în diferite moduri. Legea mozaică interzice căsătoriile incestuoase – frate cu soră, fiu cu mamă sau mamă vitregă, unchi cu nepoată etc. în mod asemănător, legea modernă interzice unele dintre acestea – frate cu soră şi fiu cu mamă, de exemplu; dar legea modernă permite unele relaţii pe care Legea lui Moise le interzice – căsătoriile între rudeniile prin alianţă, de exemplu. Legea modernă oscilează la un pas de permiterea căsătoriilor homosexuale (acestea sunt recunoscute în unele ţări scandinave). De asemenea, legea modernă permite relaţii pe care Iisus le-a interzis – căsătoria persoanelor divorţate.

Prin urmare este potrivit să divorţezi în cazul oricărei relaţii pe care Dumnezeu a interzis-o?

Privind divorţul ca pe un dosar legal intentat împotriva unui

delincvent, s-ar părea că este împotriva învăţăturilor lui Iisus şi ale lui Pavel. „Oricui vrea să se judece cu tine şi să-ţi ia haina, lasă-i şi cămaşa" (Matei 5: 40). „Cum! Când vreunul din voi are vreo neînţelegere cu altul, îndrăzneşte el să se judece cu el la cei nelegiuiţi, şi nu la sfinţi? Chiar faptul că aveţi judecăţi între voi este un cusur pe care-l aveţi" (ICorinteni 6: 1, 7).

Vom observa că, deşi versetele de mai sus pot fi aplicate cu siguranţă în orice procedură legală, ele vorbesc în primul rând despre afaceri economice şi nu despre relaţiile păcătoase de căsătorie. Mai mult decât atât, în ziua de azi cele mai multe ţări oferă cadrul necesar pentru „divorţul din vina nimănui", ceea ce înseamnă să nu deschizi proces împotriva celuilalt ca şi delincvent, ci e un proces care rupe relaţia legală de căsătorie şi face aranjamentele pentru împărţirea proprietăţilor, drepturilor şi responsabilităţilor.

S-ar părea că dacă procedurile legale sunt corecte pentru ruperea unor relaţii nescripturale, atunci acestea sunt corecte pentru ruperea tuturor relaţiilor de acest fel. Cu alte cuvinte, dacă este corect pentru un creştin să urmeze procedurile legale de despărţire într-o relaţie incestuoasă sau o relaţie homosexuală, atunci este corect să urmeze procedurile legale pentru a rupe o relaţie de adulter. Cu toate acestea, nu este corect pentru un creştin ca în oricare din astfel de situaţii să dea în judecată pentru drepturile personale, să lupte pe tărâmul legii pentru a-şi proteja proprietatea personală. „Pentru ce nu suferiţi mai bine să fiţi nedreptăţiţi? De ce nu răbdaţi mai bine paguba?" (1 Corinteni 6: 7).

Chiar dacă din punct de vedere legal este corect să rupi relaţiile care nu sunt legale sau relaţiile de adulter, acest lucru nu este admis în relaţia de căsătorie, chiar şi atunci când e vorba de un partener care trăieşte în promiscuitate. După cum şi Pavel a scris în 1 Corinteni 7: 10 şi 11, partenerii legali nu au voie să se despartă (iar dacă are loc separarea, ei trebuie să rămână necăsătoriţi sau să se împace), iar divorţul este interzis.

DAR DACĂ DIVORŢUL SAU RECĂSĂTORIREA A AVUT LOC ÎNAINTE CA O PERSOANĂ SĂ FIE MÂNTUITĂ?

Căsătoria să fie ţinută în toată cinstea, şi patul să fie nespurcat, căci Dumnezeu va judeca pe curvari şi pe preacurvari. Evrei 13: 4

f-îl

CĂSĂTORIE, DIVORŢ ŞI RECĂSĂTORIRE

Nu ştiţi că cei nedrepţi nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu? *Nu vă înşelaţi în privinţa aceasta*: *nici curvarii*, *nici închinătorii la idoli*, *nici preacurvarii*, *nici malahii*, *nici sodomiţii*, *nici hoţii*, *nici cei lacomi*, *nici beţivii*, *nici defăimătorii*, *nici hrăpăreţii nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu*. *Şi aşa eraţi unii dintre voi*! *Dar aţi fost spălaţi*, *aţi fost sfinţiţi*, *aţi fost socotiţi neprihăniţi*, *în Numele Domnului Iisus Hristos şi prin Duhul Dumnezeului nostru*. *1 Corinteni 6*: *9 – 11*

Dumnezeu recunoaşte căsătoriile celor păcătoşi, vede păcatele căsătoriei lor şi-i face răspunzători pentru ele. A crede că adulterul este scuzat, pentru că s-a intrat în această stare înainte ca o persoană să fie mântuită, este o gândire greşită. Păcatele pe care le comitem înainte de a fi mântuiţi pot foarte bine să aibă urmări întârziate după ce suntem mântuiţi. Zacheu a zis: „Şi, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit". Iisus i-a zis: „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci şi el este fiul lui Avraam" (Luca 19: 8 – 9). Mântuirea ne aduce în locul în care vrem să rezolvăm cu păcatele noastre. Acolo unde am greşit trebuie să îndreptăm lucrurile în măsura posibilităţilor – dăm înapoi ce am furat, reparăm ce am distrus şi renunţăm să mai facem lucrurile rele în care am fost implicaţi.

Ioan Botezătorul l-a înfruntat pe Irod pentru că o luase pe nevasta fratelui său, Filip. Fără niciun fel de scuze, el i-a spus: „Nu-ţi este îngăduit să o iei de nevastă" (Matei 14: 4). Observaţi, că nu i-a spus: „Dacă crezi în Iisus, poţi fi iertat pentru relaţia ta cu soţia fratelui tău, şi apoi veţi putea trăi împreună". Singura interpretare credibilă a cuvintelor lui Ioan este că Irod trebuia să se despartă de ea. Am putea observa că această relaţie intra în categoria căsătoriilor interzise în Vechiul Testament (vezi Leviticul 18: 16).

RECĂSĂTORIRE

Conform spuselor lui Iisus, ORICE recăsătorire este interzisă cât timp fostul partener trăieşte.

Încercând să facem o distincţie între ceea ce s-a întâmplat înainte de convertire şi ceea ce se întâmplă după, ne confruntăm 5 cu următoarele probleme:

1. *Creează confuzie şi dezbatere cu privire la momentul în care o persoană a fost mântuită*. Unii spun: „Păi, mergeam la biserică, dar nu ştiu sigur dacă eram mântuit în acel moment". Alţii spun: „Păi, am făcut un legământ cu Iisus când eram tânăr, dar am alunecat din nou în păcat". Iar alţii spun: „Păi, mergeam la biserică, dar nimeni nu mi-a

spus vreodată că acest lucru e păcat". Situaţiile merg la nesfârşit.

2. Lasă o impresie incorectă în mintea celor tineri şi necăsătoriţi. Logica este aceasta: „Atât timp cât nu sunt creştin când fac aceste lucruri, pot să cer iertare şi apoi să continui mai departe din acest punct".

3. Lasă o mărturie neclară în faţa lumii. Ce mărturie credibilă poate da un cuplu divorţat/recăsătorit în faţa altor relaţii de adulter? Sau ce lucrător ar avea aceeaşi autoritate în vorbire ca a lui Ioan Botezătorul faţă de păcatele celor răi, dacă ar permite asemenea lucruri în adunarea sa?

4. Stabileşte un standard dublu printre credincioşi. Să presupunem că un cuplu divorţat/recăsătorit îl primeşte pe Hristos şi este acceptat în biserică. În acelaşi timp un alt cuplu divorţat/recăsătorit, ale cărui probleme de căsătorie au avut loc pe când erau membrii într-o altă biserică, caută să fie membri în biserica ta. Îi vei spune unui cuplu: „Sunteţi iertaţi şi puteţi rămâne împreună", iar celuilalt: „Trebuie să vă despărţiţi"? Dincolo de crearea sentimentelor negative în interiorul bisericii, o asemenea poziţie va crea confuzie pentru cei din lume.

CĂSĂTORIE, DIVORŢ ŞI RECĂSĂTORIRE *x* RECĂSĂTORIRE DAR DACĂ CELĂLALT PARTENER A DAT DIVORŢ?

Oricine îşi lasă nevasta şi ia pe alta de nevastă preacurveşte; *şi cine ia de nevastă pe cea lăsată de bărbatul ei preacurveşte*. *Luca 16*: *18*

„Eu, însă, vă spun că oricine îşi lasă nevasta, afară de pricină de curvie, şi ia pe alta de nevastă preacurveşte; *şi cine ia de nevastă pe cea lăsată de bărbat preacurveşte" Ucenicii Lui i-au zis*: *„Dacă astfel stă lucrul cu bărbatul şi nevasta lui, nu este de folos să se însoare". El le-a răspuns*: *„Nu toţi pot primi cuvântul acesta, ci numai aceia cărora le este dat. Fiindcă sunt fameni, care s-au născut aşa din pântecele maicii lor*; *sunt fameni, care au fost făcuţi fameni de oameni*; *şi sunt fameni, care singuri s-au făcut fameni pentru împărăţia cerurilor. Cine poate să primească lucrul acesta, să-l primească" Matei 19*: *9 – 12*

Este foarte clar în învăţătura lui Iisus că o a doua căsătorie este greşită atât pentru cel care intentează divorţul, cât şi pentru cel care este divorţat. Pentru ambii parteneri prima căsătorie rămâne valabilă în ochii lui Dumnezeu, iar a începe o altă relaţie înseamnă adulter.

Reacţia ucenicilor a fost că probabil este mai bine să nu te căsătoreşti. Iisus a recunoscut că standardul Său pentru căsătoria pe

viaţă este înalt. Nu toţi oamenii primesc această învăţătură, la fel cum nu primesc nici alte învăţături ale Sale. Dar acesta este standardul pentru cei care vor să trăiască în împărăţia Sa, care sunt gata să-l fie ucenici adevăraţi.

A asculta de Iisus în această privinţă înseamnă să fii dispus să trăieşti singur. În unele cazuri este posibil să reconstruieşti relaţia cu primul partener, împotriva căruia s-a comis adulterul. Cu toate acestea, acolo unde acest lucru nu este posibil, oamenii care au rămas singuri ar trebui, conform instrucţiunilor lui Iisus, să-şi predea vieţile în lucrarea de zidire a împărăţiei lui Dumnezeu. Mesajul, care izvorăşte dintr-o asemenea decizie şi din viaţa lor, ar trebui să fie: „Am ajuns să cred că încălcăm standardul lui Dumnezeu cu privire la căsătorie. În ascultare, am părăsit relaţia de adulter şi am păşit într-o viaţă de devotament faţă de El. Am încrederea că El se va ocupa de toate detaliile şi că va împlini nevoile inimii mele. Mai degrabă trăiesc tot restul vieţii mele ca o persoană singură în ascultare de Dumnezeu, decât să fiu căsătorit în neascultare de El". Acesta ar fi un răspuns direct la afirmaţia lui Iisus: „Sunt fameni, care singuri s-au făcut fameni pentru împărăţia cerurilor" (Matei 19: 12).

Sunt unele persoane care nu sunt de acord cu ideea ca unora să li se ceară să trăiască o viaţă de celibat. Gândirea pare să fie de genul: dacă cineva doreşte să se căsătorească, atunci de ce nu ar avea dreptul la asta? Atât Iisus, cât şi Pavel (ale căror învăţături le-am analizat deja) au demonstrat că împlinirea de bază nu se găseşte în căsătorie, ci în a împlini voia lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, vieţile lor depun mărturie în favoarea puterii şi binecuvântării care pot izvorî din viaţa unei persoane necăsătorite, devotată împărăţiei lui Dumnezeu. Ideea nu este că singurătatea este mai bună decât căsătoria sau invers, ci că ascultarea de Dumnezeu trebuie să fie situată deasupra singurătăţii şi deasupra căsătoriei. Doar când împlinim voia lui Dumnezeu putem experimenta satisfacţia harului şi binecuvântărilor lui Dumnezeu. Neascultarea de Dumnezeu în această situaţie, deşi poate aduce un parteneriat temporar, va aduce dezaprobarea lui Dumnezeu şi în cele din urmă ruină.

HI

CĂSĂTORIE, DIVORŢ ŞI RECĂSĂTORIRE RECĂSĂTORIRE DAR DACĂ SUNT COPII?

Întrebarea pune în discuţie o dilemă practică, pentru că există

păcat atât într-o relaţie de adulter, cât şi în neglijarea şi rănirea copiilor, dacă partenerii ar decide să se despartă.

Nu există niciun verset din Scriptură, care să stabilească exact cum să fie tratată această chestiune. În cartea Ezra, poporul Israel a început să ia soţii dintre păgâni, ceea ce era contrar voii lui Dumnezeu. Când au vrut să se pocăiască de acest lucru, li s-a cerut să se despartă de soţiile şi copiii lor (vezi capitolele 9 şi 10). Nu ni se spune exact cum s-a procedat, sau dacă a mai existat vreo legătură cu ele, dar foarte probabil că aceste femei împreună cu copiii lor au fost trimise înapoi acasă la părinţii lor. Cu siguranţă există diferenţe între cultura lor şi cultura noastră, şi între situaţia de atunci şi problema actuală a divorţului şi recăsătoririi, însă există şi asemănări în faptul că ambele situaţii reprezintă căsătorii contrare voii lui Dumnezeu. Şi putem fi siguri că Dumnezeu n-a fost atunci mai puţin milostiv decât este astăzi, nici nu doreşte mai puţină sfinţenie printre oamenii Săi astăzi decât a dorit în zilele acelea.

Două principii de bază trebuie păstrate în atenţie pentru găsirea unei soluţii. Mai întâi, relaţia de adulter este păcat; nu trebuie continuată. Cuvântul lui Dumnezeu este clar că preacurvarii „nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu" (1 Corinteni 6: 9). L-am putea numi un principiu al neprihănirii. Iar în al doilea rând, copiii sunt fiinţe eterne care au nevoie de dragoste şi instruire într-un cadru familial divin. Acesta l-am putea numi principiul responsabilităţii. În rezolvarea practică a acestei situaţii dificile, ambele principii principiul neprihănirii şi principiul responsabilităţii – trebuie să fie îndeplinite.

Fiecare situaţie va avea dificultăţile ei, de aceea ascultarea de Dumnezeu trebuie să fie scăldată în rugăciune. Unele cupluri au dovedit ca fiind eficient un aranjament prin care soţul continuă să poarte de grijă nevoilor materiale şi să relaţioneze cu copiii în mod regulat, dar să trăiască în apartamente separate. Iar soţia să fie responsabilă de îngrijirea zilnică a copiilor, uneori cu ajutorul rudelor. Acest lucru are avantajul unei mărturii clare şi a unei imagini care îl prezintă pe tatăl mereu alături de copii, însă presupune hotărâre şi cooperare şi necesită susţinerea bisericii şi a rudelor apropiate.

În mod ideal, ambii parteneri ar trebui să lucreze împreună pentru a găsi o soluţie. Din nefericire, astfel de situaţii sunt rare. Cu cât o persoană coboară mai jos pe calea neascultării de standardele lui Dumnezeu pentru căsătorie, cu atât ajunge mai împietrită şi cu atât

mai greu îi este să se întoarcă pe calea ascultării.

Cu toate acestea, ascultarea este posibilă pentru cei care sunt dedicaţi.

DACĂ O RELAŢIE NESCRIPTURALĂ ESTE RUPTĂ ŞI UNUL DINTRE PARTENERI N-A AVUT NICIODATĂ O CĂSĂTORIE LEGITIMĂ, ESTE ACEA PERSOANĂ LIBERĂ SĂ SE CĂSĂTOREASCĂ?

Această întrebare şi cea care urmează sunt întrebări la care este foarte greu de răspuns. Situaţiile pot varia considerabil. Nu contează cât de temeinici sau cât de meticuloşi suntem în definirea unei căsătorii valide, situaţiile noi au tendinţa de a adăuga o cotitură pe care n-am luat-o în considerare şi trebuie să cântărim lucrurile cu atenţie. În aplicarea principiilor scripturale în aceste situaţii, creştinii n-au ajuns întotdeauna la aceleaşi concluzii. Deci, atunci

CĂSĂTORIE, DIVORŢ ŞI RECĂSĂTORIRE

RECĂSĂTORIRE

când ne confruntăm cu aceste întrebări în situaţii reale, cel mai bine ar fi să extragem din înţelepciunea unei frăţietăţi spirituale, decât să ne încredem în concluziile noastre personale. Tot ce facem trebuie să fie făcut pentru slava lui Dumnezeu (1 Corinteni 10: 31). Tot ce facem trebuie să aibă ca efect zidirea frăţietăţii (Romani 15: 2). Indiferent ce facem, nu trebuie să facem doar de ochii lumii (1 Petru 2: 12).

Înainte ca să privim în mod direct la întrebarea de mai sus, ar trebui să recapitulăm definiţia lui Iisus cu privire la căsătorie şi adulter. În ochii lui Dumnezeu când un bărbat necăsătorit se căsătoreşte cu o femeie necăsătorită, ei sunt legaţi în căsătorie pentru toată viaţa. Orice relaţie cu oricare al treilea partener, cât timp ei doi trăiesc, este adulter şi necesită pocăinţă şi întoarcere la fidelitate.

Acest lucru nu era valabil sub legea lui Moise. Atât divorţul cât şi recăsătorirea erau permise, iar o recăsătorire era considerată o legătură de căsătorie (vezi Deuteronom 24: 2). Cu toate acestea în Noul Testament, Iisus a spus: „Oricine îşi lasă nevasta şi ia pe alta de nevastă preacurveşte faţă de ea; şi dacă o nevastă îşi lasă bărbatul şi ia pe altul de bărbat preacurveşte" (Marcu 10: 11 – 12). Cel de-al doilea cuplu, conform spuselor lui Iisus, nu a format o legătură legitimă de căsătorie, ci o unire în adulter.

Pentru a ilustra aceasta, să presupunem că Iosif, un bărbat necăsătorit, se căsătoreşte cu Sara, care este divorţată de Samuel. În

ochii lui Dumnezeu, Iosif şi Sara nu pot forma o legătură legitimă de căsătorie. Indiferent cât de legală este acţiunea lor după legile ţării, Dumnezeu spune că Sara comite adulter împotriva soţului ei Samuel, atât timp cât acesta trăieşte.

Acum să presupunem că Iosif şi Sara divorţează. În acest punct suntem înapoi la întrebarea noastră. Este Iosif liber să ia în căsătorie o femeie nemăritată?

Am observat că Dumnezeu nu îi vede pe Iosif şi pe Sara căsătoriţi legitim. El a văzut-o pe Sara comiţând adulter faţă de Samuel, iar pe Iosif ca luând parte la adulterul Sarei. Astfel că Iosif n-a format niciodată o legătură legitimă de căsătorie. El a fost complice în relaţia de adulter. Aşadar, din punct de vedere al căsătoriei nu putem spune că Iosif a fost legat (prin căsătorie) de Sara.

Cu toate acestea, există mai mulţi factori de luat în considerare decât statutul strict marital, atunci când determinăm „libertatea" unei persoane de a se căsători. Deşi o persoană ar putea să nu fie descalificată de la căsătorie datorită unei foste relaţii de căsătorie, ar putea avea alte legături şi obligaţii care fac inadmisibilă căsătoria. Pavel întreabă: „Nu ştiţi că cine se lipeşte de o curvă este un singur trup cu ea? Căci este zis: «Cei doi se vor face un singur trup»" (1 Corinteni 6: 16). Cu toate că unirea fizică nu este o legătură de căsătorie, ea este o legătură fizică. De asemenea este şi o legătură emoţională. Şi ar putea fi şi o legătură care să procreeze. *Cu cât sunt mai încurcate aceste legături, cu atât este mai inadecvat ca să aibă loc căsătoria*.

Unii oameni au fost căsătoriţi, divorţaţi şi recăsătoriţi de mai multe ori înainte să vină la Hristos. S-ar putea cu unii parteneri să aibă copii, inclusiv cu unii cu care nu au avut niciodată legături legitime (conform cu Ioan 4: 18). Unii poate au avut relaţii sexuale cu mai multe persoane, au avut copii cu unele dintre ele, dar nu s-au căsătorit cu niciuna dintre aceste persoane. Ar fi înţelept să ştergi toate aceste încurcături cu o simplă afirmaţie: „Păi, niciodată nu am fost căsătorit în mod legitim în ochii lui Dumnezeu" şi să păşeşti fericit într-o căsătorie? Oare nu s-ar mira şi păgânii dacă un bărbat care a devenit creştin, rupe relaţia de adulter de mult timp (cu copii) şi se căsătoreşte cu o femeie nemăritată din biserică, sub

binecuvântarea bisericii? Cu siguranţă că statutul marital al unei

persoane, nu este singurul lucru care trebuie luat în considerare în asemenea cazuri. N-ar fi drept să concluzionăm că o căsătorie poate fi incorectă, chiar dacă nu înseamnă neapărat a comite adulter? Cu siguranţă, pentru Iosif (divorţat de Sara) singurătatea este o poziţie sănătoasă şi onorabilă.

Cu toate acestea, modul în care noi vedem „incorectitudinea" căsătoriei în cazul lui Iosif, poate depinde şi de stadiul în care are loc – dacă intenţionează să se căsătorească, sau dacă deja este căsătorit. Este diferit dacă Iosif (din ilustraţia precedentă) a părăsit-o pe Sara şi intenţionează să se căsătorească cu Oana, o femeie nemăritată. Fostele sale implicări pot fi considerate destul de încurcate pentru a face căsătoria cu Oana să fie atât incorectă cât şi nepotrivită. Această greşeală va fi intensificată şi mai mult, dacă un factor evident în încheierea relaţiei sale cu Sara, a fost anticiparea căsătorie cu Oana. Cu siguranţă că a schimba o soţie cu alta nu este modalitatea de a găsi iertare şi curăţire pentru o căsătorie adulteră. Dar să presupunem că Iosif şi Oana sunt deja căsătoriţi. Deşi ei ar putea privi în urmă şi ar putea recunoaşte că au greşit căsătorindu-se, relaţia lor nu este incorectă în felul în care a fost relaţia lui Iosif cu Sara. Cu alte cuvinte, nici Iosif şi nici Oana, nu au avut o unire maritală adevărată – niciunul dintre ei nu încalcă obligaţia de fidelitate pe viaţă faţă de un alt partener. Greşeala căsătoriei lui Iosif cu Oana este asemănătoare cu greşeala multor căsătorii în cadrul cărora oamenii au luat decizii în privinţa căsătoriei, contrar voii lui Dumnezeu cu privire la ei. Acest fel de greşeală nu-i scuteşte pe Iosif şi pe Oana de obligaţiile pe care le implică o căsătorie pe viaţă, şi pe nimeni altcineva care a luat decizii incorecte când s-a căsătorit.

Totuşi am mai putea considera o variantă la această situaţie. Haideţi să ne întoarcem la Iosif care se căsătoreşte cu Sara (care este divorţată de Samuel). „Căsătoria" lor, conform spuselor lui Iisus, este o unire în adulter. Dar să presupunem că Iosif şi Sara sunt mântuiţi şi că în procesul pocăinţei şi în încercarea de a se îndrepta, ei află că Samuel (soţul Sarei) a murit. Atunci, această relaţie de adulter devine în mod automat o căsătorie legitimă?

Cu siguranţă că moartea lui Samuel nu legitimează relaţia de adulter dintre Iosif şi Sara şi nici nu anulează nevoia lor de pocăinţă. Au început relaţia lor în păcat, şi acel păcat necesită mărturisire şi pocăinţă. Cu toate acestea, moartea lui Samuel o dezleagă pe Sara de

fostele ei legături maritale, „... dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de lege, aşa că nu mai este preacurvă, dacă se mărită după altul" (Romani 7: 3). O posibilă abordare a problemei căsătoriei lor, ar fi ca Iosif şi Sara să aibă ceremonia unei căsătorii adevărate, în care ei să-şi dedice vieţile unul altuia. Bineînţeles, acest lucru nu va fi necesar din punct de vedere legal pentru că în registratura statului, ei sunt consideraţi căsătoriţi. Dar va pune atât relaţia lor trecută cât şi relaţia lor viitoare într-o lumină potrivită şi va onora integritatea căsătoriei.

Pot fi aduse în discuţie nenumărate situaţii ipotetice, ceea ce demonstrează că regulile dure şi fixe nu sunt întotdeauna aplicabile. Din fericire, biserica nu trebuie să decidă fiecare caz ipotetic pentru a face faţă la problemele actuale, însă din nefericire, odată cu eroziunea căsătoriei în societate, uneori situaţiile reale ne prezintă probleme pe care situaţiile noastre ipotetice nu le-au luat niciodată în considerare.

Ideea este să recunoaştem că Biblia nu conţine reguli pentru fiecare variantă a încurcăturii păcătoase a omului. Creştinii trebuie să fie ascultători de poruncile lui Iisus în acele situaţii care sunt clare, şi să dorească să aplice principiile Sale în mod înţelept în acele situaţii care sunt complicate.

CĂSĂTORIE, DIVORŢ ŞI RECĂSĂTORIRE IrECĂSĂTORIRE

DACĂ O RELAŢIE DE ADULTER (RECĂSĂTORIRE) ESTE RUPTĂ, AR TREBUI CA PRIMA CĂSĂTORIE SĂ FIE REFĂCUTĂ?

Deoarece aceasta este o altă întrebare grea, cei care se află într-o asemenea situaţie, ar trebui să caute îndrumarea unei frăţietăţi spirituale şi a liderilor bisericii plini de Duhul Sfânt.

Unii oameni fac referire la Vechiul Testament şi spun nu. Sub legea lui Moise, un om care divorţa de soţia sa, nu putea ca ulterior să o ia din nou de soţie. „Atunci bărbatul dintâi, care îi dăduse drumul, nu va putea s-o ia iarăşi de nevastă, după ce s-a pângărit ea, căci lucrul acesta este o urâciune înaintea Domnului" (Deuteronom 24: 4).

Cu toate acestea, ar trebui să observăm că această interdicţie a fost dată într-un cadru în care divorţul era recunoscut şi proteja soţia de a fi luată şi lăsată după capriciile soţului. Dacă Noul Testament desfiinţează complet divorţul, este potrivit să ne întoarcem şi să pretindem că una din regulile pentru divorţ se mai aplică şi astăzi?

Mai mult decât atât, a interzice refacerea unei căsătorii ne duce iarăşi într-o dificultate logică cu privire la definiţia lui Iisus pentru căsătorie. Cum putem declara nelegal ceea ce Iisus spune că este o

legătură pentru toată viaţa? Cu alte cuvinte, dacă obligaţiile maritale nu pot fi înlăturate de divorţ, dacă în ochii lui Dumnezeu ele rămân valabile, făcând astfel recăsătorirea să fie adulter, cum putem noi să interzicem ca o persoană să se întoarcă la adevăratele ei obligaţii maritale? Ne putem uita la valabilitatea fostului legământ de căsătorie ca motiv pentru curmarea unei relaţii de adulter, şi apoi să ne întoarcem şi să spunem că acel legământ nu trebuie împlinit prin întoarcerea la partenerul legitim? Dumnezeu însuşi a demonstrat că este drept să te întorci la partenerul legitim, chiar şi în contextul de interzicere al Vechiului Testament. „El spune: «Dacă un bărbat îşi lasă soţia şi pleacă de la el şi devine a altui bărbat, se va întoarce el din nou la ea? Nu va fi ţara aceea mult întinată? Dar tu ai făcut pe curva cu mulţi apropiaţi, totuşi întoarce-te la mine, spune Domnul»" (Ieremia 3: 1). (Traducerea 1DELA, 2009)

Dar bineînţeles că nu tot timpul este posibil să refaci o fostă căsătorie şi pot fi situaţii când este nerecomandabil, chiar dacă reunirea ar fi posibilă. Să presupunem, de exemplu, că un bărbat s-a căsătorit şi a divorţat de o femeie şi apoi s-a recăsătorit cu o altă femeie. Soţia lui se întoarce la Domnul şi rămâne necăsătorită. Bărbatul şi cea de-a doua femeie trăiesc ca soţ şi soţie ani de zile, şi sunt în procesul de creştere a familiei când se convertesc şi ei. Cu toţii frecventează aceeaşi biserică. Bărbatul şi cea de-a doua femeie recunosc că trăiesc în adulter şi rup relaţia. Ar fi înţelept, luând în considerare copiii şi opinia publică, să restabilească fosta relaţie?

Apostolul Pavel a scris că după învăţătura lui Iisus, obiectivul partenerului despărţit ar trebui să fie reconcilierea. „Dacă este despărţită, să rămână nemăritată sau să se împace cu bărbatul ei" (1 Corinteni 7: 11). Acest pasaj, fără să se adreseze tuturor încurcăturilor posibile, susţine împăcarea în cazurile în care este posibilă.

CARE AR FI CÂTEVA INDICAŢII PRACTICE PENTRU O PERSOANĂ CARE VREA SĂ ASCULTE DE DUMNEZEU ŞI SĂ RUPĂ RELAŢIA DE ADULTER?

1. Fă distincţie între lucrurile care pot fi schimbate şi lucrurile care nu pot fi schimbate.

CĂSĂTORIE, DIVORŢ ŞI RECĂSĂTORIRE

Rugăciunea citată foarte des: „Dă-mi liniştea de a accepta lucrurile pe care nu le pot schimba, curajul de a schimba lucrurile pe care le pot schimba şi înţelepciunea de a vedea diferenţa dintre ele", se

potriveşte celor care doresc să asculte de Dumnezeu şi să rupă relaţiile de adulter.

Lucrurile care nu se pot schimba le includ pe cele cu privire la alţi oameni – deciziile lor, atitudinile lor, răspunsurile lor. Aceste lucruri se pot schimba, însă sunt dincolo de controlul altcuiva. Printre lucrurile care nu se pot schimba este şi realitatea situaţiei. De exemplu, să presupunem că un bărbat are un copil cu prima soţie şi trei copii cu o femeie cu care trăieşte în adulter. Dacă aceasta este situaţia, atunci e o realitate pe care el n-o poate schimba. Nu poate schimba consecinţele prezente şi viitoare ale păcatelor din trecut. Durerea, de exemplu, este inevitabilă; deşi răspunsurile corecte eliberează o persoană de o parte de durere, nu o scapă de toată durerea. Deciziile dificile, responsabilităţile şi obligaţiile cum ar fi: grija de copii, susţinerea copiilor şi cheltuielile lunare (uneori pentru două gospodării) sunt lucruri de care nu se poate scăpa.

Lucrurile care nu se pot schimba trebuie acceptate. Cu cât le observăm mai repede, cu atât mai puţin ne rănim pe noi înşine displăcându-le, cu atât mai puţină energie vom consuma luptând împotriva lor şi cu atât mai înţelept ne vom folosi resursele pentru a le înfrunta.

Să accepte lucrurile pe care nu le poate schimba, pentru creştin este un act de credinţă. Înseamnă a nădăjdui că Dumnezeu în suveranitatea Sa este în stare să ia acele lucruri şi să le folosească pentru câştigul etern.

De altă parte, ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, şi anume spre binele celor ce sunt chemaţi după planul Său. Căci pe aceia pe care

RECĂSĂTORIRE

I-a cunoscut mai dinainte, i-a şi hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi născut dintre mulţi fraţi. Romani 8: 28, 29

Faptul că Dumnezeu lucrează „toate lucrurile" împreună pentru binele nostru, cu siguranţă nu înseamnă că putem atribui comportamentul nostru nepotrivit sau consecinţele acestuia voii Sale. Cu toate acestea, acest verset indică faptul că devoţiunea noastră pentru Dumnezeu eliberează puterea Sa, care lucrează toate lucrurile în favoarea noastră.

Lucrurile pe care le putem schimba includ atitudinile şi

răspunsurile noastre personale, obiceiurile şi manierismele noastre, unele aspecte ale înfăţişării noastre şi caracterul nostru. De multe ori în conflictele cu alţii (cum ar fi în greutăţile maritale), ne dezvoltăm obiceiuri şi reacţii caracteristice care mai degrabă sunt fireşti decât duhovniceşti.

Dumnezeu vrea să ne predăm inima, mintea şi întreaga fiinţă Lui, şi să ne lăsăm controlaţi şi călăuziţi de El. În mâinile Sale, putem deveni comori cereşti, strălucind cu puterea şi splendoarea gloriei lui Dumnezeu.

Noi toţi privim cu faţa descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, şi suntem schimbaţi în acelaşi chip ca al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului. 2 Corinteni 3: 18

2. Ţine un jurnal de părtăşie cu Dumnezeu.

A-L urma pe Dumnezeu prin trauma unei relaţii cu probleme, poate fi o adevărată aventură emoţională. Dacă angajamentele pe care le luăm se bazează pe sentimentele noastre, atunci le vom încălca în fiecare zi… poate chiar în fiecare oră. Scrierea gândurilor

CĂSĂTORIE, DIVORŢ ŞI RECĂSĂTORIRE 1 RECĂSĂTORIRE

pe hârtie poate fi de folos din mai multe motive. Mai întâi, ne ajută să ne concentrăm. În al doilea rând, ne ajută să verbalizăm şi astfel să înţelegem sentimentele noastre cele mai profunde. Şi în al treilea rând, ne ajută să fim echilibraţi. Putem recapitula. Putem vedea de unde am venit şi putem plănui încotro vrem să mergem.

Pentru cei care se hotărăsc să părăsească relaţia de adulter, şi mai ales în acele cazuri în care despărţirea este grea din punct de vedere emoţional, este de ajutor să scrie un angajament. De exemplu:

Sunt hotărât să urmez îndrumările Domnului cu privire la căsătorie. Refuz să încalc principiile Sale ca să-mi satisfac propriile dorinţe, şi cred că El va fi alături de mine şi mă va susţine ca să rămân ascultător. Mai mult decât atât, refuz să urmez orice sfat care este împotriva standardelor lui Dumnezeu, fie că vine din partea prietenilor sau din partea profesioniştilor. De acum înainte voi păstra prieteniile şi relaţiile mele pure şi îmi voi îndeplini responsabilităţile cu credincioşie.

A avea un jurnal care urmăreşte acest model de angajament este de mare preţ. Jurnalul poate include lupte, rugăciuni, descoperiri din Cuvântul lui Dumnezeu, promisiuni din Cuvântul lui Dumnezeu, sfaturi ajutătoare din partea oamenilor lui Dumnezeu şi obiective atât pe termen scurt, cât şi pe termen lung. Avantajul unei consemnări a vieţii

interioare, nu este doar acela că marchează pietre de hotar în ceea ce priveşte progresul, ci şi faptul că păstrează lecţiile de credinţă. Multe dintre luptele noastre se repetă. Iar când ne confruntăm din nou cu ele, putem privi în urmă la modul în care Dumnezeu ne-a ajutat să trecem ultima dată. Acest lucru este de mare ajutor mai ales atunci când trauma emoţională este atât de intensă încât ajungem să uităm.

3. Fă o listă cu promisiunile lui Dumnezeu pentru cei care ascultă de El.

De exemplu:

Căci Domnul îşi întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijine pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui. 2 Cronici 16: 9 a

Nu oricine-Mi zice: „Doamne, Doamne!" va intra în împărăţia cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Matei 7: 21

Şi El mi-a zis: „Harul Meu îţi este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârşită". 2 Corinteni 12: 9

Şi lumea şi pofta ei trec; dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac. 1 Ioan 2: 17

Iată spre cine îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă şi are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu. Isaia 66: 2

Acestea sunt promisiunile lui Dumnezeu. Ele ne asigură că cei care aleg să asculte de Dumnezeu au toată bunăvoinţa şi harul cerului, care îi va înconjura, îi va susţine şi îi va purta prin greutăţile acestei vieţi către veşnicia cu Dumnezeu.

4. Alege-ţi o persoană cu care poţi să fii sincer cu privire la luptele tale şi fii răspunzător faţă de ea.

Oricine vrea să se desprindă dintr-o relaţie, se va confrunta cu lupte interioare. Nu trebuie să ne negăm sentimentele. A avea pe cineva în care putem avea încredere, cineva care va fi înţelegător.

CĂSĂTORIE, DIVORŢ ŞI RECĂSĂTORIRE IRECĂSĂTORIRE

care ne va lăsa să vorbim, care mai apoi cu dragoste ne va ajuta să vedem lucrurile dintr-o perspectivă potrivită şi care se va ruga cu noi ca să cunoaştem voia lui Dumnezeu şi să o împlinim, este un ajutor de valoare când trecem prin aceste greutăţi.

Cu siguranţă că există îndrumări pentru a păstra sănătoasă o astfel de relaţie. Trebuie pur şi simplu să refuzăm să săpăm în trecut. Trebuie să evităm să scoatem în evidenţă greşelile altora. Şi trebuie să luăm în considerare timpul şi angajamentele prietenilor noştri – evitând monopolizarea timpului lor pentru problemele noastre. Dar o

prietenie adevărată este foarte importantă în vremuri de restriște.

Prietenul adevărat iubește oricând, și în nenorocire ajunge ca un frate. Proverbe 17: 17

Mai bine o mustrare pe față, decât o prietenie ascunsă. Rănile făcute de un prieten dovedesc credincioșia lui… Proverbe 27: 5, 6

CUM POATE AJUTA BISERICA?

1. Biserica poate ajuta menținând standardul biblic al neprihănirii, cu o atitudine de dragoste.

Acest lucru nu este ușor. Biserica din Corint s-a confruntat cu un caz în care un bărbat din biserică era implicat într-o relație imorală. El era căsătorit cu mama sa vitregă. (Unii cred că nu era căsătorit, ci doar că avea relații sexuale cu ea.) Ca răspuns la această problemă apostolul Pavel a scris următoarele:

Din toate părțile se spune că între voi este curvie; și încă o curvie din acelea, care nici chiar la păgâni nu se pomenesc;

până acolo că unul din voi trăiește cu nevasta tatălui său… în Numele Domnului Iisus, voi și duhul meu, fiind adunați laolaltă, prin puterea Domnului nostru Iisus, am hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Iisus… Dați afară dar din mijlocul vostru pe răul acela. 1 Corinteni 5: 1, 4, 5, 13

Deși excomunicarea nu este o lucrare ușoară, este necesară în cazul celor care sunt implicați în relații pe care Dumnezeu le-a interzis.

2. Biserica îi poate ajuta pe cei care doresc să se pocăiască de adulter, iertându-i și susținându-i.

Este destul pentru omul acesta pedeapsa, care i-a fost dată de cei mai mulți; așa că acum, este mai bine să-l iertați și să-l mângâiați, ca să nu fie doborât de prea multă mâhnire. De aceea, vă rog, să vă arătați iarăși dragostea față de el. 2 Corinteni 2: 6 – 8

Se pare că această instrucțiune din a doua epistolă a lui Pavel către Corinteni este în legătură cu același om, cu privire la care Pavel inițial a instruit biserica să-l excomunice. Aceasta scoate în evidență cât de importantă este disciplina bisericii. Bărbatul s-a pocăit – a părăsit relația păcătoasă. Iar acum Pavel îndeamnă biserica să-l ierte, să-l susțină și să-și arate dragostea față de el.

Când o persoană se pocăiește de păcatele din trecut și dorește să facă ce este drept, nu mai este timp pentru a-i purta pică și a-i întoarce spatele, indiferent cât de dezgustător a fost păcatul. Pocăința

adevărată aduce iertare şi acceptare totală.

CĂSĂTORIE, DIVORŢ ŞI RECĂSĂTORIRE

3. Biserica îi poate ajuta pe oameni ca să-şi rezolve relaţiile de căsătorie dificile, evitând presupunerile şi zvonurile.

Să *nu umbli cu bârfe în poporul tău*. *Să nu te ridici împotriva vieţii aproapelui tău*. *Eu sunt Domnul*. *Leviticul 19*: *16*

Nu judecaţi, *ca să nu fiţi judecaţi*. *Căci cu ce judecată judecaţi veţi fi judecaţi*; *şi cu ce măsură măsuraţi*, *vi se va măsura*. *Matei 7*: *1, 2*

Căci cine iubeşte viaţa şi vrea să vadă zile bune să-şi înfrâneze limba de la rău şi buzele de la cuvinte înşelătoare. *1 Petru 3*: *10*

Mintea decăzută e fascinată de veştile rele. Are o tendinţă de a presupune răul şi de a pune lucrurile în cea mai rea combinaţie. Cunoscând aceste tendinţe şi înşelăciunea inimii, creştinii ar trebui să evite să vorbească despre păcatele şi problemele altora. Însă atunci când trebuie să discute eşecurile şi păcatele altora pentru a le rezolva, creştinii ar trebui să facă acest lucru cu transparenţă şi deschidere, dar şi cu dreptate şi dragoste.

Creştinii trebuie să evalueze, să tragă concluzii şi chiar să disciplineze; însă trebuie să facă toate acestea sub călăuzirea Duhului, cu dragoste şi conform cu adevărul, nu cu suspiciune, condamnare sau vorbire de rău.

Creştinii pot face mult rău vorbind uşuratic când au de-a face cu cei cu probleme legate de imoralitate. Este bine să-L cauţi pe Dumnezeu, să te rogi, să fii discret în ce spui, cui şi din ce motive.

4. Biserica îi poate ajuta pe cei care sunt gata să-şi rezolve problemele, oferindu-le ajutor evident şi susţinându-i.

RECĂSĂTORIRE

Mulţimea celor ce crezuseră era o inimă şi un suflet. *Niciunul nu zicea că averile sunt ale lui*, *ci aveau toate de obşte*. *Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Iisus*. *Şi un mare har era peste toţi*. *Căci nu era niciunul printre ei care să ducă lipsă*. *Fapte 4*: *32 – 34*

În contextul acestor versete din Scriptură, erau mulţi care se întorceau la Domnul. Foarte probabil că printre credincioşii noi, se aflau şi unii ale căror vieţi trecute au fost imorale, deşi nu se dă nicio listă specifică a păcatelor din trecut ale acestei mulţimi. Ideea este că credincioşii noi îşi suplineau nevoile unii altora cu resursele pe care le aveau. Au considerat faptul de a împărţi unii cu alţii în acest mod, nu

numai o obligaţie, ci şi o bucurie.

Oamenii care îşi îndreptau fostele relaţii imorale aveau multe nevoi. Poate aveau nevoie de adăpost şi de ajutor financiar. Poate aveau nevoie de ajutor în creşterea copiilor. Poate aveau nevoie de transport. Chiar dacă nevoilor lor materiale li se purta de grijă în mod adecvat, ei aveau nevoi mai adânci decât acestea, care erau la fel de reale. Aveau nevoie de oameni. În mod inevitabil, singurătatea este o problemă atunci când compania maritală lipseşte, şi mai ales este copleşitoare pentru cei ale căror relaţii din trecut au fost caracterizate de respingere, dureri şi eşec. Membrii bisericii îi pot ajuta vizitându-i şi invitându-i la ei acasă.

5. Biserica îi poate ajuta pe cei care sunt gata să-şi rezolve problemele, încurajându-i pe cei în vârstă să-i înveţe pe cei tineri.

Tu însă vorbeşte lucruri care se potrivesc cu învăţătura sănătoasă. *Spune că cei bătrâni trebuie să fie treji*, *vrednici de cinste*, *cumpătaţi*, *sănătoşi în credinţă*, *în dragoste*, *în răbdare*.

CĂSĂTORIE, DIVORŢ ŞI RECĂSĂTORIRE

Spune că femeile în vârstă să aibă o purtare cuviincioasă, *să nu fie nici clevetitoare*, *nici dedate la vin*; *să înveţe pe alţii ce este bine*, *ca să înveţe pe femeile mai tinere să-şi iubească bărbaţii şi copiii*; *să fie cumpătate*, *cu viaţa curată*, *să-şi vadă de treburile casei*, *să fie bune*, *supuse bărbaţilor lor*, *pentru ca să nu se vorbească de rău Cuvântul lui Dumnezeu*. *Sfătuieşte*, *de asemenea*, *pe tineri să fie cumpătaţi*. *Tit 2*: *1 – 6*

O parte din învăţăturile pe care bătrânii le dau tinerilor ar putea avea loc în programul normal de vizită sau în cadrul discuţiilor libere. Însă foarte probabil că nu vor avea loc, decât dacă există încurajare şi instruire să se procedeze astfel.

Dincolo de acest lucru, este chiar indicat ca biserica să aranjeze întâlniri între bătrâni şi tineri, dacă este necesar. O astfel de „întâlnire" i-ar putea sugera unui creştin mai în vârstă să petreacă timp cu un creştin mai tânăr. Ar putea fi recomandarea bisericii sau a liderilor bisericii ca o persoană mai în vârstă să sfătuiască în mod regulat pe un tânăr care are nevoie de ajutor. Ar putea fi studii biblice regulate, fie în particular, fie sub îndrumarea liderilor bisericii. În orice caz, în general asemenea aranjamente pot fi de un ajutor inestimabil pentru creştinii mai tineri şi, în particular, pentru cei care se confruntă cu probleme în căsătorie.

CE POATE FACE BISERICA PENTRU A ZIDI CĂMINE PUTERNICE ŞI PENTRU A ŢINE PIEPT EROZIUNII CĂSĂTORIEI DIN INTERIORUL EI?

Pe lângă răspunsurile date la întrebarea precedentă, biserica ar trebui să aibă un standard moral înalt şi să susţină familia.

1. Liderii bisericilor ar trebui să dea învăţătură şi să fie un exemplu al standardului moral înalt.

RECĂSĂTORIRE

Propovăduieşte Cuvântul, *stăruieşte asupra Lui la timp şi ne la timp*, *mustră*, *ceartă*, *îndeamnă cu toată blândeţea şi învăţătura*. *Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învăţătura sănătoasă*; *ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute*, *şi îşi vor da învăţători după poftele lor*. *2 Timotei 4*: 2, 3

„*Fii o pildă pentru credincioşi… în curăţie*. *Nu mustra cu asprime pe un bătrân*, *ci sfătuieşte-l ca pe un tată*; *pe tineri sfătuieşte-i ca pe nişte fraţi*; *pe femeile bătrâne*, *ca pe nişte mame*; *pe cele tinere*, *ca pe nişte surori*, *cu toată curăţia*". *1 Timotei 4*: *12, 5*: *1, 2*

Cei care trăiesc în imoralitate vor învăţători, predicatori şi sfătuitori care alimentează poftele lor, care le spun că păcatele lor maritale sunt de înţeles. Dar o biserică pură are nevoie de conducători care prezintă clar adevărul şi cu dragoste. Conducătorii trebuie să trăiască ei înşişi vieţi pure, dând dovadă de discreţie în relaţiile lor cu femeile. Care conducător poate stăvili fluxul impurităţii în biserică, dacă el însuşi încalcă învăţătura lui Iisus în căsătoria sa?

Conducătorii bisericii au datoria să-şi instruiască membrii în ceea ce spune Biblia despre căsătorie, divorţ şi recăsătorire. Acest lucru poate fi făcut atât prin predici cât şi prin literatură. Dacă sunt oameni care au avut nevoie vreodată să ştie adevărul despre aceste lucruri, cu siguranţă sunt oamenii din zilele noastre.

2. Liderii bisericilor ar trebui să încurajeze interacţiunea în familie.

Astăzi, mulţi lideri din biserică cred în mod eronat că pentru nevoile familiilor din biserică este necesar un program foarte bine

CĂSĂTORIE, DIVORŢ ŞI RECĂSĂTORIRE I RECĂSĂTORIRE

organizat. Din nefericire, deseori există aşa de multă umblătură, aşa de multe lucruri bune pentru bebeluşi, copii, adolescenţi şi toate celelalte grupuri de vârstă încât, de fapt, unitatea familiei este ruptă în bucăţi.

Este timpul să încetinim pasul. Familiile trebuie să înveţe să facă lucruri împreună ca familie. Dumnezeu le spune taţilor şi mamelor să vorbească cu copiii lor „când vor fi acasă, când vor pleca în călătorie, când se vor culca şi când se vor scula" (Deuteronom 6: 7). Pentru multe familii „a fi acasă" şi „călătoriile cu familia" sunt activităţi care aparţin unei alte ere.

Una dintre problemele majore în familiile de astăzi este că taţii, mamele şi copiii petrec prea puţin timp împreună. Taţii se confruntă cu presiuni pentru a avea succes la serviciu. Multe mame au intrat în câmpul muncii, fie pentru a-şi face o carieră, fie pentru a creşte venitul familiei. Multe cămine din cultura modernă din ziua de azi suportă consecinţele fărâmiţării, ca rezultat direct al părinţilor care îşi urmăresc propriile lor interese în afara căminului.

E nevoie ca părinţii să fie învăţaţi prioritatea vieţii de familie. „Femeia înţeleaptă îşi zideşte casa" (Proverbe 14: 1). Pe cât de mult posibil, mamele trebuie „să-şi vadă de treburile casei" (Tit 2: 5). Soţii „trebuie să-şi iubească nevestele [nu slujbele lor] ca pe trupurile lor", şi să se dedice pentru creşterea copiilor „în mustrarea şi învăţătura Domnului" (Efeseni 5: 28, 6: 4).

3. Liderii bisericilor ar trebui să colaboreze cu părinţii în păzirea căminelor împotriva presiunilor imoralităţii.

Şi nu luaţi deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba încă mai degrabă osândiţi-le. Căci e ruşine numai să spunem ce fac ei în ascuns. Efeseni 5: 11, 12

Căci ce legătură este între neprihănire şi fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? De aceea: „Ieşiţi din mijlocul lor şi despărţiţi-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeţi de ce este necurat, şi vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, şi voi îmi veţi fi fii şi fiice, zice Domnul cel Atotputernic". 2 Corinteni 6: 14, 17, 18

Unul dintre canalele directe ale păcatului în căminele moderne în ziua de azi este televiziunea5. Fără să se gândească, mulţi părinţi îi invită – prin televiziune – în mijlocul familiei pe cei care trăiesc în adulter, pe înşelători, pe mincinoşi şi pe ucigaşi, şi le permit ca ore în şir să capteze atenţia întregii familii, cu păcatele lor. Timpul mediu pe zi petrecut de membrii unei familii cu aceste personalităţi TV este considerabil mai mare decât timpul pe care îl petrec interacţionând unii cu alţii. Este de mirare faptul că generaţia noastră produce oameni care sunt necredincioşi în căsătoriile lor?

Biblia ne spune să nu avem părtăşie cu cei răi, pentru că este ruşinos numai să vorbim despre ce fac ei în ascuns. Cu atât mai puţin ar trebui să considerăm păcatul lor ca fiind distractiv! Astăzi, mulţi creştini care sunt serioşi în zidirea familiilor lor pentru Hristos, nu permit televizorul în casele lor. Mai mult decât atât, resping şi celelalte forme de distracţie lumească: filmele, internetul, programele radio, muzica şi revistele care hrănesc „pofta firii, pofta ochilor şi lăudăroşia vieţii" (1 Ioan 2: 16). Dacă oamenii lui Dumnezeu doresc să ridice un standard moral, care să contribuie la soliditatea căsătoriilor şi căminelor, atunci nu trebuie doar să înveţe normele morale sănătoase, ci şi să facă din căminele lor un adăpost împotriva răutăţilor lumii.

5. Notă (editorii ediţiei în limba română): Trăim într-o vreme în care internetul are o mai mare amploare decât televizorul; iar influenţa şi puterea de distrugere a acestuia nu este cu nimic mai mică decât cea a televizorului

CONCLUZIE

Putem rezuma învăţătura lui Iisus şi a apostolilor privitoare la subiectul nostru, în trei afirmaţii simple:

1. Căsătoria este pentru toată viaţa.

2. Nu este permis să divorţezi de un partener legal.

3. Recăsătorirea, cât timp fostul partener de căsătorie trăieşte, este adulter şi continuă să fie atât timp cât ţine relaţia.

Astăzi, cei care doresc să urmeze învăţătura lui Iisus şi a apostolilor în aceste chestiuni descoperă că sunt în minoritate, chiar şi printre cei care se declară a fi creştini. Pentru a menţine poziţia biblică, pastorii trebuie să fie credincioşi în învăţarea ei şi în trăirea ei; bărbaţii şi femeile lui Dumnezeu trebuie să accepte cu bucurie rolurile şi responsabilităţile pe care le-a instituit Dumnezeu; biserica şi familia trebuie să coopereze în menţinerea unor familii puternice; şi părinţii trebuie să conducă familia pe căile sfinţeniei şi adevărului, şi să o ţină departe de influenţele lumeşti.

Fie ca Domnul să ridice taţi şi mame, fii şi fiice, care au curajul să trăiască pentru Dumnezeu şi să lase o mărturie de credinţă în această generaţie adulteră şi păcătoasă.

„Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credinţă pe pământ?" (Luca 18: 8)

NOTE DE SFÂRŞIT

1. W.W. Davies, *Divorce în O.T.* [*Divorţul în V.T.*], International

Standard Bible Encyclopedia (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Erdmans Publishing Co., 1956).

2. Ieronim, Letter LV, *Nicene and Post-Nicene Fathers* [*Părinţii niceeni şipostniceeni*], Voi. 6, tr. Philip Schaff, p. 110.

3. Un alt înţeles al cuvântului *porneia*, care în ultimul timp a fost acceptat de mai mulţi, este acela de „termen legal". În Leviticul 18, erau interzise căsătoriile între gradele de rudenie foarte apropiate – de exemplu, unui bărbat nu-i era permis să se căsătorească cu mătuşa sau cu sora lui. Conform acestei înţelegeri, fariseii au pus o întrebare legală: „Este LEGAL ca un bărbat să-şi lase nevasta din orice motiv?" Atunci Iisus le-a dat un răspuns cu o excepţie legală. În esenţă, El a spus: „Oricine îşi lasă nevasta, în afară de faptul când lasă o nevastă ilegală (*porneia*), şi se căsătoreşte cu o alta, comite adulter". Acest punct de vedere se bazează pe faptul că în Septiiaginta (versiunea greacă a scripturilor evreieşti), termenul *porneia* este folosit ca un termen care face referire la aceste relaţii ilegale din Leviticul 18. Două exemple de relaţii ilegale din Noul Testament, îl includ pe Irod, care s-a căsătorit cu nevasta fratelui său, şi căruia i s-a spus: „Nu-ţi este îngăduit să ţii pe nevasta fratelui tău" (Marcu 6: 18); şi pe omul din Corint, pentru al cărui

CĂSĂTORIE, DIVORŢ ŞI RECĂSĂTORIRE

păcat (de a o avea pe soţia tatălui său) se foloseşte termenul *porneia* (1 Corinteni 5: 1). Acest punct de vedere, la fel ca şi accepţia din punct de vedere al logodnei, este în concordanţă cu poziţia de bază a lui Iisus: fără divorţ, fără recăsătorire. Cu toate acestea, pare o excepţie evidentă, care nu este necesară să fie menţionată evreilor sau cititorilor moderni. Mai mult decât atât, niciun scriitor din primele secole nu a înţeles astfel clauza de excepţie.

4. Anon., *Sears of Divorce* [*Cicatricile divorţului*], tractat publicat de către Gospel Tract Society, Inc., Independence, Mo., pp. 1, 3, 6.

5. John Coblentz, *Viaţa familiei creştine*, publicată în limba română de Asociaţia International Christian Aici Ministries.

Pentru corespondenţă şi alte comenzi adresaţi-vă la: Asociaţia International Christian Aici Ministries

O.P.l, Gh. Rl, C.P.l

Suceava, 720300, România

Tel: 0230/533032 Email: înfoicamro.org